ECHT VERLIEFD!

Van dezelfde auteur

Opzij!
Iemand als jij

Cathy Kelly

Echt verliefd!

the house of books

Eerste druk, januari 2003
Vierde druk, februari 2016

Oorspronkelijke titel: *Never Too Late*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Poolbeg Press Ltd., Dublin
Copyright © 1999 by Cathy Kelly
© Vertaling uit het Engels: Gerda Wolfswinkel
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2002
Omslagontwerp: Ingrid Bockting
© Omslagillustratie: Ingrid Bockting

ISBN 978 90 443 5086 9
ISBN 978 90 443 5087 6 (e-book)
NUR 302

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

All rights reserved.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Voor paps

Hoofdstuk een

In het aangrenzende verkoopkantoor stond de radio aan. Af en toe drongen er flarden van het liedje 'Santa Baby' naar binnen, dat met een kinderlijk, ademloos stemmetje werd gezongen. Het ging over het verlangen naar een jacht, een appartement en een stal met renpaarden. Maar het was in ieder geval beter dan 'White Christmas', dat Evie de afgelopen week wel tien keer had gehoord en inmiddels letterlijk in haar slaap lag te zingen. Als Bing Crosby niet al dood was, zou ze nu in de verleiding zijn hem alsnog de nek om te draaien.

Evie nam even de tijd om haar vingers boven het toetsenbord van de computer te strekken. Ze was moe; ze was al vanaf acht uur op kantoor en had voornamelijk zitten typen. Daar tussendoor had ze *Microsoft Word* moeten uitleggen aan een nieuwe medewerkster, die tijdens het sollicitatiegesprek bij hoog en bij laag had gezworen dat ze het volledig beheerste. Te oordelen naar het wezenloze gestaar gedurende het grootste deel van de ochtend, vroeg Evie zich af of ze zelfs de Engelse taal wel machtig was, laat staan computertaal.

Vanuit het kantoor dreef de pittige geur van Javaanse koffie naar haar toe en Evie snoof verlangend. Ze had een moord kunnen doen voor een kop koffie. De kick van een warme, stevige stoot cafeïne was exact wat ze nodig had om weer energie te krijgen. Maar dat mocht niet. Ze volgde een dieet van vruchtenthee – bij voorkeur citroen – en anderhalve liter water per dag. Ze kon tijdens haar huwelijksreis haar derrière en dijen toch niet in bikini vertonen als ze niet zorgde dat ze wat van haar cellulitis kwijtraakte?

Haar achterwerk leek net een reliëfkaart van de maan. Die kon je niet aan jan en alleman laten zien op een romantisch eiland als Kreta, tenzij een kont met een maanlandschap opeens op één lijn kwam te staan met de eenvoudig geknoopte sarong, de gebruinde huid en rubber teenslippers als noodzakelijk vakantie-attribuut.

'Van je cellulitis afkomen doe je niet in twee weken tijd, het is een manier van leven,' had de schoonheidsspecialiste vorige week bazig gezegd. 'Zeker als je ouder wordt. Als je boven de vijfendertig komt, moet je gaan oppassen, weet je,' had ze er veelbetekenend aan toegevoegd.

Evie had de schoonheidsspecialiste van amper tweeëntwintig willen vragen hoe ze in godsnaam zo zelfverzekerd over cellulitis en vrouwen van boven de vijfendertig kon praten. Maar dat deed ze niet. Hiermee ging het waarschijnlijk net als met elk ander lichaamsdeel – boven de vijfendertig begon álles te verschrompelen, te rimpelen, te hangen en te krimpen. Behalve je buik en je taille, die dijden ontzettend uit.

Vastbesloten om er in haar bikini niet uit te zien als een vormloze doorregen speklap, was Evie met haar anti-cellulitisprogramma begonnen en had ze iets langer dan negen maanden de tijd om haar sinaasappelbillen om te toveren in een gladde, soepele perzikhuid die gezien mocht worden. Na zich een week aan een streng regime van 'geen koffie, behalve bij speciale gelegenheden' te hebben gehouden, vond Evie zichzelf heel deugdzaam. Maar God, wat was het moeilijk. Ze trachtte de heerlijke geur van de percolator te negeren en rekte haar armen en schouders uit, alvorens de aanval op de tekstverwerker te hervatten.

Tijdens het buigen en strekken van haar vermoeide vingers viel het tl-licht van het kantoor in haar ring met solitair, die voornaam begon te schitteren. Ze strekte haar hand voor zich uit en bewonderde de zware gouden ring met de enkele grote diamant. Simon had een uitstekende smaak, hoewel de ring groter was dan ze zelf zou hebben verkozen. Maar als je vriend je mee uit eten neemt en je een verlovingsring ten geschenke geeft die waarschijnlijk evenveel heeft gekost als je luidruchtige tweedehands Ford Fiesta, ga je niet zitten zeuren dat de ring een beetje te groot is voor je nogal slanke vingers.

'Liefste, dit is geweldig. Ik ben nog nooit in een restaurant met Michelin-sterren geweest...'

Hij keek diep in haar lichtbruine ogen, die van hem doordringend blauw, zijn gelaat één en al adoratie. 'Ik wilde je meenemen naar een speciale plek, omdat ik je een heel belangrijke vraag wil stellen.'

Een donkere glanzende haarlok was ontsnapt aan de elegante knot in haar nek en hij legde hem teder achter haar oor, waarna hij met zijn vingers de contouren van haar gezicht natrok.

Hij hield van haar gezicht, het kussen van haar sierlijke wipneusje en haar volle, rijpe mond; hij vond het heerlijk om de fijne wenkbrauwbogen boven haar grote bruine ogen met de dichte wimpers over te trekken.

'Vanaf het moment dat ik je zag, wist ik, mijn lieve Evie, dat je een supermodel was,' zei hij altijd. 'Je bent zo mooi en zo gracieus.'

Voor één keer zei hij het niet. In plaats daarvan knipte hij autoritair met zijn vingers en verscheen er uit het niets een trio dat zigeunermuziek begon te spelen. Voortaan zou dit soort vioolmuziek haar voor altijd aan dit magische moment herinneren.

Toen glimlachte hij. Het was dezelfde raadselachtige glimlach die haar

maanden geleden al zo had gefascineerd, toen ze beiden in Venetië op de boot naar hotel Cipriani wachtten. Langzaam haalde hij een lederen Tiffany-doosje uit de zak van zijn kostuum, liet zich voor haar op zijn knieën vallen en maakte het open.

Een cluster exquise diamanten schitterde haar tegemoet. Door de wonderbaarlijke glinstering en de vreugdetranen die haar ogen verblindden, kon ze zijn gezicht nauwelijks zien.

'Liefste, wil je met me trouwen?' vroeg hij...

'Ben je al klaar met dat verslag?' wilde haar baas weten.

Evie keek Davis Wentworth III aan met een blik die zei dat hij zich in moest houden. Het idee al, dat een verslag dat hij om twaalf uur nodig had om die tijd niet klaar zou zijn. Had hij, na zeven jaar als privé-secretaresse voor hem te hebben gewerkt, nog niet door dat ze liever op haar tandvlees doorwerkte dan een opdracht niet af te maken? Zelfs niet als het een slaapverwekkend document over de allernieuwste alarmspecificaties voor een van de belangrijkste klanten van Wentworth Alarms betrof.

'Natuurlijk is het klaar,' zei ze kalm. 'Het ligt al minstens een uur op je bureau.'

'Neem me niet kwalijk, Evie,' mompelde Davis, die blijkbaar met zijn gedachten ergens anders was. 'Dat had ik kunnen weten.'

Hij sjokte in de richting van zijn kantoor, en zijn openhangende jasje flapte tegen zijn brede heupen. Hij houdt zich bepaald niet aan zijn dieet, dacht Evie met een zucht, terwijl ze zijn zware gestalte door het smalle gangetje tussen de archiefkasten en het bureau van de nieuwe medewerkster zag laveren.

Het had helemaal geen zin om als lunch soep met een laag vetgehalte voor Davis te halen, of sandwiches zonder mayonaise, in plaats van zijn favoriete hambroodjes, want zodra hij thuiskwam, zat hij zich waarschijnlijk de hele avond voor de koelkast vol te proppen. Arme kerel. Ze was werkelijk heel erg op hem gesteld. Maar als hij niet snel iets aan zijn gewicht deed, zou hij zijn zestigste verjaardag niet eens halen.

Evie keek op haar horloge en realiseerde zich dat ze weldra naar buiten moest om zijn lunch te gaan halen. Ze moest ophouden met dagdromen over knappe mannen en zigeunermuziek, als ze rond één uur klaar wilde zijn.

Na voor de laatste keer haar vermoeide vingers met de bewonderenswaardige verlovingsring te hebben gestrekt, staarde ze blind naar haar toetsenbord.

Simons aanzoek was op zichzelf genomen écht heel lief geweest. De Vergulde Lantaarn was een aardig restaurant, hoewel de romantische avond aanvankelijk nogal werd verstoord, doordat ze erheen waren gegaan toen het gezinsmenu nog werd geserveerd. Het was een beetje ir-

ritant steeds het luidkeelse geroep van een driejarige aan het tafeltje naast hen te moeten aanhoren om 'méér frietjes, asjebliééf!'

'Ze gaan weg, goddank,' had Simon opgelucht gezegd, toen het kind na twintig minuten van driftig geschreeuw met haar familie vertrok. 'Ik kan me niet concentreren met zoveel herrie.'

'Je concentreren? Waarop?' had Evie zonder veel aandacht gevraagd, omdat ze zich afvroeg of de serveerster nog met hun voorgerecht van kreeftenmousse zou komen. Ze rammelde gewoon.

'Op wat ik je moet vragen,' zei hij nerveus.

Evie hield op met reikhalzen en staarde de man aan met wie ze inmiddels achttien maanden verkering had. Simon duwde zijn hoornen bril omhoog op zijn adelaarsneus en haalde diep adem. Zijn benige gezicht en grijze ogen stonden ernstig. Heel ernstig.

Evie, die een gruwelijke hekel had aan dramatische momenten, hield haar adem in van plotseling opkomende vrees. Wat zou hij gaan zeggen? Dat het uit was? Dat hun relatie was stukgelopen? Uit ervaring had ze geleerd nooit op iets of iemand te vertrouwen. Zij vond dat het tussen hen beiden redelijk goed ging, maar de hardste les die ze ooit had geleerd was dat je nooit wist wat een ander eigenlijk dacht. Tot het te laat was.

'Wat moet je me dan vragen?' zei ze op de scherpe toon die ze altijd aansloeg als ze haar zenuwen de baas wilde blijven.

Simon zei een hele tijd niets. Toen stak hij zijn hand in zijn marineblauwe blazer, haalde er een doosje uit en opende het moeiteloos. Er zat een ring in op een dik fluwelen kussentje, een ring met een diamant, die weliswaar niet zo groot was als de Ritz, maar wel in die categorie thuishoorde.

Evie keek haar ogen uit. Haar eerste opwelling was dat het niet het soort verlovingsring was dat een man als Simon kocht. Goede smaak was hem heilig; deze grote, in het oog springende diamant ging de grenzen van de goede smaak te boven en bevond zich op het hellende vlak van 'overdaad schaadt'. Met haar geringe ervaring op het gebied van juwelen, vroeg ze zich even af hoeveel hij zou hebben gekost. Ze zag voor zich hoe de normaal altijd zo zuinige Simon roekeloos bij Weir's met zijn chequeboekje liep te zwaaien, met de woorden 'het mag wat kosten'. Dit liep in de duizenden.

Toen hield ze haar adem in. *Dit was een verlovingsring.*

'Simon!' riep ze, en knipperde verbijsterd met haar ogen.

'Evie,' zei hij, zoekend naar een reactie op haar gezicht, of op zijn minst enige aanmoediging. 'Wil je met me trouwen? Ik weet wel dat het een beetje plotseling is,' vervolgde hij, voordat ze de kans had om antwoord te geven. 'Maar wil je...?'

Ze voelde een kleur opkomen, in een mengeling van blijdschap en verlegenheid.

Hoe kwam het dat ze dit *niet* had geweten? Ze vond dat vrouwen die beweerden dat ze niet wisten of hun vriend de grote vraag zou stellen, op één lijn stonden met vrouwen die tot hun schrik op het toilet van een baby bevielen, zwoeren dat ze geen idee hadden dat ze zwanger waren en hysterisch werden toen het kind er zomaar uit floepte. Hoe kon je zoiets nou *niet* weten, dacht Evie.

Maar zij had het niet geweten. Ze had zelfs niet vermoed dat Simon met haar wilde trouwen. Daar ging je dan met je vrouwelijke intuïtie.

'Wil je het?' vroeg hij met een zorgelijke blik in zijn ogen.

Evie nam zijn hand in de hare en schonk hem een verblindende glimlach.

'Natuurlijk, gekkie. Dat wil ik heel graag!'

Hij boog zich over de tafel heen en kuste haar snel, zijn lippen koel op de hare. Nadat hij vlug weer was gaan zitten grijnsde hij haar toe.

'Vind je de ring mooi?' vroeg hij, en zijn vriendelijke gezicht stond opeens bezorgd.

'Hij is prachtig,' zei ze welgemeend.

Simon pakte de ring eerbiedig uit het doosje, hield hem in zijn ene hand en keek Evie veelbetekenend in de ogen. Hij maakte geen aanstalten om hem aan haar vinger te schuiven en zij hoefde niet naar haar linkerhand te kijken om te weten waarom. Natuurlijk wist ze dat hij er zat: de massief gouden ring die ze langer dan zeventien jaar had gedragen. Tony's ring, haar trouwring. Ze deed hem praktisch nooit af, behalve wanneer ze ging tuinieren, omdat er altijd aarde in de inscriptie V*oor eeuwig* kwam. Het was zo'n mooie inscriptie. Zo romantisch.

'Wil je hem wel?' vroeg Simon zachtjes, met zijn ogen op de trouwring gericht.

Evie knikte. Ze was gewend aan het gewicht van de gouden ring aan haar vinger, een vertrouwd gevoel. Maar ze deed hem zachtjes af. Haar vingers waren dunner dan toen ze hem voor het eerst omdeed – ze was toen in verwachting van Rosie – dus ging het heel gemakkelijk. Zonder Simon aan te kijken stopte ze hem zorgvuldig in haar handtas. Hij zou nooit weten wat die ring voor haar betekende, niemand zou het ooit weten. Als je man op tragische wijze op eenentwintigjarige leeftijd omkwam en jou achterliet met enkel een kleine baby, behoorde je je trouwring te beschouwen als het kostbaarste dat je op de wereld bezat, een pijnlijk symbool van alles wat je verloren had. In die donkere dagen, toen Evie het gevoel had dat ze alles kwijt was, had ze geen tijd voor louter symboliek. Maar de mensen verwachtten dat je veel troost putte uit dingen als trouwringen en foto's van een gelukkig gezinnetje, daarom had ze nooit laten blijken dat ze elke pijnlijke herinnering weg wilde gooien en tekeer wilde gaan tegen de zinloosheid van het leven.

Simon wachtte, geduldig als altijd. Evie keek op naar zijn vriendelij-

ke, hoopvolle gezicht en glimlachte, waardoor de kuiltjes in haar wangen te voorschijn kwamen.

Met een brede glimlach als antwoord schoof hij de verlovingsring om haar vinger.

'Ik ben zo gelukkig,' was het enige wat hij kon uitbrengen.

En hij was de hele avond zó gelukkig geweest, dat je zou denken dat hij het winnende lot had getrokken, dacht Evie, als ze hem aankeek en zijn gezicht zag dat tot een idiote grijns vertrokken was.

Ze hadden een hele fles witte wijn leeggedronken – Simon het grootste deel. Zij had hem nog nooit zoveel zien drinken, het was komisch. Hij had haar vanachter zijn dikke brillenglazen zitten aanstaren, haar hand stevig in de zijne gehouden en gezegd dat ze beeldschoon was.

'Ik ben heel erg blij dat je met me wilt trouwen,' had hij een beetje ongearticuleerd gezegd.

Evie had hem over zijn zandkleurige haar gestreeld, de plukjes gladstrijkend die hij ongemerkt losmaakte als hij er met één hand doorheen ging.

Geen zigeunerklanken, geen champagne, geen elektrische ontlading toen ze over de tafel heen elkaars handen vastpakten. Simon Todd, schade-expert van eenenveertig, met een stijlvol ingericht huis in de stad, compleet met binnentuin en een obsessie voor squashen, was geen romantische held. Niet het type man dat tot de verbeelding sprak en op een Italiaanse pier flirtte met een mooie onbekende, of zich in het volle zicht van een druk restaurant op zijn knieën liet vallen en haar bij zigeunermuziek smeekte met hem te trouwen.

Maar, dacht Evie laconiek, zij was ook geen supermodel. Tenzij die ook bestonden in de versie van een zevenendertigjarige met cellulitis, striae en een tienerdochter. Ja, Iman; die was in de dertig en had een tienerdochter, maar die telde niet. Dat was een Somalische schoonheid, gesneden uit kostbaar ebbenhout. Superslank, lange, lange benen en een volle boezem om jaloers op te worden. Zulke lange benen had Evie zeker niet, maar wat de boezem betrof, op dat punt kon ze concurreren.

Ze keek eens naar haar eigen functionele witte blouse van Marks & Spencer. Ook al had ze een behandeling nodig om van haar kraaienpootjes af te komen, een borstcorrectie was bepaald niet nodig. Als je een C-cup had, moest je niet klagen.

Simon was dol op haar borsten. Niet dat hij er met zoveel woorden over had gesproken; het was de blik waarmee hij naar haar keek, vooral als ze haar fluwelen jurk droeg, de jurk die ze vanavond naar de kerstparty van zijn werk zou aantrekken.

Verdorie! kreunde Evie bij zichzelf. Ze was bijna vergeten dat ze, vanwege het feestje, in haar lunchtijd een afspraak bij de kapper had. Ze kon de lunch van Davis niet gaan halen, dat zou een van de andere secretaresses moeten doen. En er lag nog zoveel werk dat klaar moest

zijn voor ze van kantoor weg kon, en dan had ze nog niet gecontroleerd of de nieuwe collega er misschien in geslaagd was per ongeluk alle computerbestanden van het bedrijf te wissen, terwijl men van haar verwachtte dat ze een paar brieven tikte.

Toen ze een uur later geduldig bij de kapper zat te wachten, *Hello!* doorbladerde en de mensen observeerde, vroeg Evie zich af of ze niet eens iets heel anders zou doen dan haar gebruikelijke kapsel. Ze raakte onzeker haar lichtbruine haar aan. Zo droeg ze het al sinds haar twintigste. Het hing recht op haar schouders vanuit een middenscheiding en meestal bond ze het naar achteren in een keurige vlecht, wat ieder ander streng zou staan. Maar het was moeilijk om streng over te komen als je wijd uit elkaar staande lichtbruine ogen en een wipneus had, en kuiltjes in je ronde wangen kreeg zodra je glimlachte.

Evie zou er dolgraag wat gezaghebbender uit willen zien: ze droomde van Slavische jukbeenderen, een neus als een skischans, waar ze met een staalharde blik langs kon kijken en anderen reduceren tot sidderende stumpers.

Maar met een gezicht dat over het algemeen werd omschreven als 'leuk' was er geen sprake van een staalharde blik. Dat ze sierlijk was, met een figuurtje van een Venus in zakformaat, werkte ook niet echt mee – bovendien nog een figuurtje van een Venus die dol was op kaastosti's en mayonaise. Rosie had gelukkig de slanke bouw van haar vader geërfd. Evie wenste geen mens een leven op rijstwafels en een dagelijkse gang naar de weegschaal toe.

Ze vond het verschrikkelijk een 'leuk typetje' gevonden te worden, een van de redenen waarom ze regelmatig een ijzige blik opzette, haar 'kwaaie ouwe-vrijstersgezicht', zoals Rosie het lachend noemde. 'Ik snap niet waarom je dat doet, mam,' zei ze. 'Zo krijgen de mensen een heel verkeerd beeld van je.'

Rosie begréép het gewoon niet, dacht Evie. Leuk stond gelijk aan dom stond gelijk aan mensen die over je heen lopen en dat, had ze lang geleden besloten, zou ze nooit meer toelaten.

Toen een lange, opvallende vrouw met een voornaam profiel langs de receptie van de kapsalon liep, probeerde ze zich met een zucht voor te stellen dat ze tien centimeter langer was, een paar kilo lichter en een gedistingeerd kort kapsel had. Gehuld in een karamelkleurige kasjmieren jas en met een glanzend chocoladebruine pagecoupe, zag ze eruit alsof autoriteit haar op het lijf geschreven was.

Evie bekeek de vrouw vanuit de spiegel voor haar, en keek toen opnieuw kritisch naar zichzelf. Misschien zou een donkerbruine spoeling haar goed staan, haar haarkleur doen opleven. Ja, dat was het. Ze zou haar haar laten verven. Ze moest uiteindelijk iets anders doen voor het huwelijk in september, dus wanneer kon ze beter beginnen met experimenteren dan nu?

Ze zag zichzelf in een elegant witzijden gewaad met een volle, donkere haarkleur, geknipt volgens de coupe die de vrouw met de kasjmieren mantel droeg, een pagemodel, dat net boven de driedubbele rij parels viel, die *hij* haar ter gelegenheid van de plechtigheid had gegeven.

'Ze zijn van mijn moeder geweest, het is een familie-erfstuk,' mompelde hij met zijn exotische Franse accent. 'Ik wil dat jij ze krijgt, lieveling...'

'Hallo, Evie,' zei Gwen, de kapster, vrolijk. 'Wat kan ik voor je doen? Knippen, föhnen of een totale transformatie?' grapte ze.

Evie aarzelde even toen ze het woord 'transformatie' hoorde. 'Knippen en föhnen,' zei ze snel. 'Ik ga vanavond naar een kerstparty en ik denk dat ik het knippen combineer met een feestelijk kapsel.'

'Heel verstandig,' knikte Gwen, 'laten we dan maar met het wassen beginnen.'

Verstandig, dacht Evie somber, terwijl de voorname dame voorbijzeilde in een wolk van Chanel 5, de vleesgeworden chique. Ik ben altijd verstandig. Het zou mijn tweede naam moeten zijn, Evie Fraser de Verstandige.

Onder het knippen praatten Gwen en zij over koetjes en kalfjes.

'Wat doe jij met de kerst?' vroeg de kapster, haar hoofd naar voren buigend, terwijl ze de schaar door de natte haren van Evie liet gaan.

'Rosie en ik gaan naar mijn vader, zoals altijd. Mijn jongere zus Cara komt ook.'

'En wie van jullie staat er de hele dag in de keuken?' vroeg Gwen, 'jij of je zuster?'

'Vader, als ik eerlijk moet zijn,' zei Evie. 'Sinds de dood van moeder heeft hij altijd de kerstlunch gemaakt. Hij is een betere kok dan ik en zeker een betere dan Cara. Zij kan amper een kop thee zetten.'

De kapster lachte. 'Ik ben ook een beetje zo. Ik leef op salades, en als het op warm eten aankomt, is een bonenschotel mijn sterkste kant.'

'Ik betwijfel of Cara bonen kan klaarmaken,' merkte Evie op. 'Die leeft op afhaalmaaltijden.'

'Dat kan niet goed zijn,' zei Gwen.

Evie dacht aan haar zuster. Elf jaar jonger dan zij, zeker vijftien centimeter langer, dus één meter vijfenzeventig op blote voeten, en nog steeds behept met het babyspek dat haar als tiener al kwelde. Een leven op pizza's en Chinese afhaalmaaltijden in de periode dat ze haar grafische opleiding deed, was ook niet bevorderlijk geweest voor haar huid.

Ze had zo mooi kunnen zijn als ze goed voor zichzelf had gezorgd en een beetje meer om make-up had gegeven. Maar Cara was er niet in geïnteresseerd iets aan zichzelf te doen, dacht Evie geërgerd, en ze luisterde nooit naar de adviezen van haar oudere zus als het op verbetering van haar uiterlijk aankwam. Neem nou die vormloze kleren die ze droeg, wij-

de broeken of hopeloos lange rokken tot op haar enkels, met wijde tunieken eroverheen die alles bedekten. Ze zag eruit als een volksvrouw die in de tijd was blijven steken. Evie had haar pogingen om Cara mooier te maken opgegeven, hoewel het haar hart brak als ze zag hoe haar zuster zichzelf verschool onder die afschuwelijke mannelijke kleren.

Als ze er niet snel iets aan deed, zou ze een muurbloem blijven en eindeloos naar de herhalingen van *Ally McBeal* zitten kijken met ijsjes als enige troost, terwijl andere mensen iets van hun leven maakten. Daar was niet veel aan, Evie kon erover meepraten.

'Wat is het voor een party, vanavond? Zakelijk of privé?' vroeg Gwen, wat haar gedachten afleidde van haar voortdurende zorgen om Cara.

'Een feestje van het kantoor van mijn verloofde,' antwoordde ze. Ze had nog altijd opgewonden huiveringen bij het woord 'verloofde'. Dat woord riep zoveel op; het beduidde tegelijkertijd romantiek en stabiliteit. Iemand die zoveel van je hield, dat hij met je wilde trouwen.

'Verloofde! Oóó!' riep de kapster met een gilletje. 'Ben je verloofd? Gefeliciteerd! Maar wanneer dan? Laat je ring eens zien.'

Evie bloosde en hield haar hand op, om Gwen haar verlovingsring te laten bewonderen.

'Hoe heb ik dát over het hoofd kunnen zien,' zei ze, met grote ogen van bewondering naar de enorme steen aan Evie's kleine hand kijkend. 'Wat prachtig,' zuchtte ze. 'Maar wanneer heb je je verloofd? Pas geleden?'

'Eind september al,' legde Evie uit. 'Toen ik hier de vorige keer was om mijn haar te laten knippen, werkte jij niet.'

'Vertel, vertel,' verlangde Gwen, 'ik kan wel wat romantiek gebruiken in mijn leven.'

'Wie niet?' grijnsde Evie.

Het was een beetje vreemd om op haar leeftijd nog verloofd te raken. Evie associeerde verlovingen altijd met dolverliefde jonge meisjes van in de twintig, die vanaf het moment dat ze op de lagere school met barbiepoppen in bruidsjurken speelden, gretig uitkeken naar een grootse plechtigheid met veel pracht en praal, met een hele horde bruidsmeisjes erbij. Vasthoudend aan haar conservatieve imago, merkte ze op dat een oudere bruid het meestal hield bij een rustig, crèmekleurig deux-pièces, een bescheiden hoed en alleen een gang naar het stadhuis.

'Ik wil er voor geen goud dwaas uitzien,' had ze tegen Simon gezegd. Het was verschrikkelijk om er dwaas uit te zien. Evie streefde naar waardigheid in alles. Het was het enige waar ze op kon vertrouwen toen ze opeens weduwe en moeder werd, eigenlijk zelf nog niet veel meer dan een kind. De mensen zouden misbruik maken van een lief, veel te aardig vrouwtje van eenentwintig, met twinkelende lichtbruine ogen en de blije glimlach van een kind in een dierenwinkel. Maar geen mens zou er over piekeren misbruik te maken van de ernsti-

ge, waardige, enigszins achterdochtige vrouw, waarin ze van de ene dag op de andere was veranderd. Dan kwam haar 'kwaaie ouwe-vrijstersgezicht' haar goed van pas, ook al had Rosie er een hekel aan.

'Wordt het een bruiloft met alles erop en eraan?' vroeg Gwen.

'Ja.'

Simon was nooit eerder getrouwd geweest en hij wilde een bruiloft in stijl. En Evie, die heimelijk naar romantiek verlangde, had zich laten overhalen tot een trouwerij met sluier, trouwmars en confetti, de hele santenkraam.

Haar mondhoeken krulden al om bij de gedachte aan die beeldschone middeleeuwse japon van crèmekleurige zijde in het tijdschrift *Wedding*, dat ze in haar bureaula onder de voorraad mappen had verstopt. Hij had linten van perkamentzijde, die kruiselings over het strakke lijfje liepen, en kleine zijden rozetten langs de zoom. Een pure droomjurk, er hoefde alleen nog maar een ridder op een wit paard aan te pas te komen. De eerste keer was haar ideale trouwjurk haar ontnomen, en dat zou haar ditmaal niet gebeuren.

'Rosie, ik ben thuis,' riep Evie, die de voordeur met haar heup een zwiep gaf en de doorweekte boodschappentassen op het tapijt in de hal liet vallen. Ze knoopte de grote sjaal om haar hoofd los en deed hem af, onderwijl controlerend of er geen druppel regen op haar zorgvuldig gekapte haar was gekomen. Ze had wel een uur met warmterollers moeten zitten om het springerige, golvende kapsel te krijgen dat Gwen haar had aangeraden en Evie wilde het resultaat niet laten ruïneren door een plotselinge regenbui.

'Rosie,' riep ze opnieuw, nu wat luider. Niets. Evie schudde haar regenjas uit en sleepte de tassen naar de keuken.

De ontbijtchaos van haar dochter van zeventien lag nog op de keukentafel: een geroosterde boterham waar de tanden in waren gezet op een bord vol kruimels, een mes met een klodder boter eraan dwars over het bord, de pot marmelade stond nog open.

De halflege beker koffie zou ongetwijfeld nog boven in Rosie's slaapkamer staan, tezamen met zes andere van hetzelfde soort, in uiteenlopende stadia van beschimmeling.

'Dit is een biologisch experiment,' grapte ze monter, als haar moeder klaagde over de donzig groene drab in de serie mokken, die ze telkens van het nachtkastje en het bureau redde waaraan Rosie haar huiswerk maakte.

'Ja, maar je wast het instrumentarium voor je experimenten nooit af,' mopperde Evie dan, die het niet écht erg vond om achter de kont van haar hopeloos slordige dochter op te ruimen.

'Ik vraag jóú toch niet om het te doen,' merkte Rosie op, die dat gedoe van haar moeder kende.

'Je kamer is een gevaar voor de volksgezondheid,' protesteerde Evie. 'Daarom doe ik het.'

'Penicilline is ook een schimmel, en dat is niet bepaald slecht, wel?' was Rosie's vrolijke argument, en zo'n discussie was niet te winnen. Maar dat hoefde ook niet. Zorgeloos, dat was Rosie ten voeten uit. Wie kon zeggen hoe ze was als ze eindexamen had gedaan en eenmaal de grote slechte wereld betrad? Evie huiverde bij de gedachte.

Rosie zag eruit alsof ze al bijna twintig was. Lang, slank, met een opvallend ovaal gezichtje, dat met gemak een koele, onverschillige uitdrukking kon aannemen. In de zwarte jeans en driekwart leren jas die ze nooit leek uit te trekken, en met haar lange donkere haar contrasterend met de blauwig-zwart glanzende ogen van haar vader, leek ze twee keer zo volwassen als de andere meisjes van haar school.

Ze was maar drie jaar jonger dan Evie toen deze zwanger werd, en ongeveer tien jaar verder in haar ontwikkeling. Tienerjaren zijn net hondenjaren, dacht Evie. Elk jaar dat ze ouder worden, ontwikkelen ze zich in een tempo van zeven jaar.

Als Rosie tot dezelfde opleiding voor grafisch ontwerpster werd toegelaten als haar aanbeden tante Cara, had Evie geen controle meer over haar en dat was een angstaanjagende gedachte. En het lag niet meer zo ver in de toekomst: Rosie moest nog zes maanden naar school. Zes maanden tot de lancering.

Toen ze zag hoe snel haar dochter opgroeide, voelde Evie zich voor een akelig dilemma geplaatst. Moest ze Rosie vertellen dat ze op haar twintigste zwanger was geworden en dat dat de reden was waarom zij en Tony waren getrouwd? Of zou ze daarmee het heilzame effect van het sprookjesverhaal dat ze Rosie had verteld toen ze nog een nieuwsgierig kind was, kapotmaken? Rosie had nu een beeld van haar vader als was hij een soort halfgod, en ze zou wellicht diep gekwetst zijn als ze hoorde dat het helemaal niet zo sprookjesachtig was geweest. Evie wist het niet. Ze had er alleen spijt van dat ze het gemis van Rosie's vader had geprobeerd goed te maken door hem als een soort held af te schilderen waar het kleine meisje trots op kon zijn. Al is de leugen nog zo snel...

Met een zucht ruimde Evie de boodschappen op. Ze had haast, maar zoals altijd nam ze toch de tijd om alles op zijn plaats te zetten. Potten en blikken zomaar door elkaar in de kasten zetten, was niet de manier van Evie Fraser. De antieke keuken van pijnboomhout in haar kleine eengezinswoning van rood baksteen mocht dan, zoals de makelaar het omschreef, 'compact' zijn, het was er onberispelijk schoon en netjes. Ze had gewoekerd met ruimte en dat betekende dat de provisiekast uittrekbare stalen dragers had met haken, en dat er houders voor de deksels aan de binnenkant van de deur zaten, zodat geen centimeter onbenut bleef.

Toen alles netjes was weggeborgen maakte Evie snel een boterham met kaas en een kop citroenthee en nam die mee naar boven. Na een snelle douche opdat haar haren niet zouden inzakken door de stoom, wreef ze zichzelf royaal in met bodylotion en bracht toen een beetje make-up op.

Het was maar goed dat Simon van een natuurlijk uiterlijk hield, dacht Evie, terwijl ze een beetje okerkleurige oogschaduw op haar oogleden streek en een fijn laagje bruine mascara op haar dikke wimpers aanbracht.

Rosie, die oogmake-up opbracht alsof het oorlogskleuren waren, drong er steeds bij haar moeder op aan donkere, volle kleuren te gebruiken om haar lichtbruine ogen te accentueren.

'Een beetje kohl en een randje met gouden eyeliner haalt de amberkleurige schittering naar voren,' had ze de vorige keer opgemerkt, toen ze op het bed van haar moeder zat toe te kijken hoe deze zich opmaakte voor een avondje uit met Simon.

'Ja, wil je dat ik eruit zie als een overjarige tiener?' wierp Evie tegen. 'Ik moet er niet aan denken.'

Rosie zuchtte. 'Je bent geen honderd, mam, maar zevenendertig. De modepolitie pakt je niet op als je er eens in de zoveel tijd anders uitziet dan een hertogelijke douairière.' Rosie had de gouden eyeliner gepakt die ze bedoelde en begon een heel dun lijntje onder haar onderste wimpers te trekken. Het effect was schokkend, het deed haar ogen nog exotischer overkomen dan normaal. 'Trouwens, de moeder van Sophie is vijf jaar ouder dan jij en die denkt erover haar navel te laten piercen.'

'Ajasses,' zei Evie, 'ik moet er niet aan denken. Hoe denk je dat dat staat? En jij wilt dat ik er ook zo uitzie? Een gerimpelde moeder met een kort topje, geblondeerd haar en een knopje in mijn neus?'

'Nee, mam.' Rosie ontvouwde haar lange slanke, in zwart gehulde benen van het bed. 'Maar het kan geen kwaad om een beetje ruimer door de bocht te gaan. Je bent te jong om steunkousen en gebloemde tweedelige nylonpakjes te dragen.'

'Zulke kleren draag ik niet,' protesteerde haar moeder, die een flesje roze parelmoer nagellak naar haar dochter toe gooide, die het vakkundig opving.

'En je hebt je waanzinnig sexy maillot aan, zie ik?' zei Rosie kritisch.

'Touché,' zei Evie met een grijns, toen ze naar de zwarte, ondoorzichtige panty keek die ze altijd aantrok tijdens de zeldzame gelegenheden dat ze haar enige knielange zwarte rok droeg.

Aan dat gesprek dacht Evie terug, toen ze zichzelf in de badkamerspiegel bekeek, de lichtbeige lippenstift uitdraaide en op het punt stond hem op te doen. Misschien was ze wel een beetje saai. Ze wist best dat zevenendertig geen honderd was, maar Evie gedroeg zich al jarenlang zo volwassen, dat ze vergeten was hoe ze een beetje moest leven, een

beetje losser moest zijn. Daar begreep Rosie niets van. *Zij* had geen idee hoe het was om eenentwintig te zijn met een dochtertje van zes maanden. Als je in dergelijke omstandigheden niet rijp was, ging je onderuit, en je had geen tijd om je druk te maken over de panty's die je droeg of wat voor soort eyeliner je opdeed.

Evie liet de lippenstift weer in haar make-uptasje vallen en rommelde in haar badkamerkast tot ze de enige felgekleurde lippenstift vond die ze bezat, een donkerrode. Die had gratis bij een tijdschrift gezeten en ze had hem nooit gebruikt.

Dapper kleurde ze haar lippen ermee, hem in laagjes aanbrengend, tot haar mond een levendige, donkere spleet was. Dat is te veel, dacht ze bezorgd. Ze wreef het weg met toiletpapier en deed haar vertrouwde kleur op.

Tien minuten later was ze klaar. Haar haar was een massa golvende krullen tot op de schouders, contrasterend met de zwartfluwelen japon met lange mouwen en laag uitgesneden ronde hals. De jurk sloot nauw om haar middel en liep verder over de heupen in een klokrok tot halverwege de kuit. Daaronder droeg ze doorzichtige nylons en pumps van namaak krokodillenleer. Geen ondoorzichtige omakousen vanavond. Ze glimlachte teder bij de gedachte aan hoe opgetogen Rosie zou kijken als ze hier was geweest.

Evie wenste dat ze wat fatsoenlijke sieraden had om haar hals te accentueren, maar sinds ze de diamanten ring had gekregen, zonken al haar andere sieraden daarbij in het niet. De kleine hanger met opaal, die ze jaren geleden in Spanje had gekocht, leek belachelijk aan het dunne gouden kettinkje, vergeleken bij de magnifieke verlovingsring, dus deed ze maar niets om.

Haar taxi was gearriveerd en ze stond net op het punt het huis te verlaten toen de telefoon ging.

'Hoi, mam. Ik ben bij Sophie thuis,' zei Rosie. 'Ik maak het niet laat hoor.'

'Wat is "ik maak het niet laat?"' wilde Evie weten, terwijl ze in de gangspiegel keek en een vlekje mascara wegveegde.

Haar dochter zuchtte diep. 'Elf uur... twaalf op zijn laatst. Jij bent er toch ook niet? Waar ga je eigenlijk naartoe?'

'Het feestje van Simons kantoor.'

'Wat heb je aan?' vroeg Rosie. 'Toch niet té hitsig, hoop ik? We zouden niet willen dat Simons firma collectief aan een hartaanval bezwijkt zo gauw ze jou zien in een ultrakort avondjurkje.'

Evie fronste haar wenkbrauwen. Ze had een hekel aan de manier waarop Rosie Simons werk op de korrel nam. Oké, schade-expert was niet bepaald het gevaarlijkste en opwindendste beroep ter wereld en zeker niet te vergelijken met de manier waarop Tony zijn brood had verdiend. Maar niet iedereen kon politieman zijn met een onderschei-

ding voor bewezen moed. Uiteindelijk was Tony moediger geweest dan goed voor hem was.

Evie wilde alleen dat Rosie ophield haar vader op te hemelen en een beetje meer haar best deed met Simon.

'Ik heb geen ultrakort avondjurkje in mijn garderobe,' zei ze rustig, denkend aan de perfect georganiseerde garderobekast met haar kleine verzameling klassieke kleding. Evie geloofde in weinig kopen maar wel vaak, en ze was dol op de conservatieve elegantie van maatkleding. Ze had nu de meest gewaagde creatie aan die ze bezat. 'En als ik die wel had, dan zou jij hem lang geleden al hebben ingepikt, boef.'

'Mam, als jij een ultrakort avondjurkje in je garderobe had, zou ík een hartaanval van schrik krijgen!' grapte Rosie. 'Maar wát heb je nu eigenlijk aan?'

'Mijn zwarte fluwelen... en een doorzichtige panty, mocht je het je afvragen!'

Ze lachten allebei.

'Ik heb mijn haar laten doen. Het is een beetje krullerig,' voegde ze eraan toe.

'Te gek.' Rosie klonk enthousiast. 'Ze gaan knock-out, mam. Tot straks.'

Ze hing op. Evie slaakte een zucht. Ze had het prettiger gevonden als haar dochter vanavond thuis was geweest en ze wist waar ze was en wat ze deed. Maar Rosie was bijna achttien: haar moeder kon haar niet in een kooi opsluiten.

Zou ze zich daarom zo oud voelen, dacht Evie toen ze haar mantel pakte, omdat ze een bijna volwassen dochter had? Of misschien kwam het alleen door het gevoel van verlies dat in de toekomst dreigde, wanneer haar geliefde Rosie zo volwassen was, dat ze het huis uitging en er geen gezellige avondjes meer waren waarop ze televisie keken, samen lachten bij de afleveringen van *Father Ted* en hongerig naar de keuken holden als ze tot laat in de avond hadden zitten praten.

Ze legde haar hand op de klink van de voordeur en stond op het punt om het ijzige decemberweer te trotseren, toen ze zich bedacht. Ze rende naar boven, vond de donkerrode lippenstift, deed hem op en stopte hem in haar handtas. Rosie had gelijk, die schat. Ze moest wat ruimer door de bocht gaan.

Simon verwelkomde haar met een liefdevolle kus op haar wang bij de deur van de feestzaal van het Westbury Hotel. In zijn donkere kostuum, waardoor zijn zandkleurige haar bijna blond leek, zag hij er bleek knap uit, en Evie voelde even dat vonkje van geluk weer, dat soms over haar kwam als ze zich realiseerde dat ze met hem ging trouwen. Hij was een goede, aardige man. Zag Rosie dat nu ook maar in. Ze liet een hand onder zijn jasje glijden en voelde zijn slanke torso door het zachte katoen van zijn witte overhemd heen. Door al dat squashen bleef hij goed in vorm.

'Ik ben zo blij dat je er bent,' zei hij ongelooflijk opgelucht.

'Echt?' fluisterde Evie blij, toen hij haar uit haar jas hielp. Wat is dit een mooi versierde zaal, dacht ze, net als de rest van het hotel subtiel maar feestelijk gedecoreerd in groen en goud.

'O God, ja,' riep Simon uit. 'Hugh Maguire, de directeur, is een paar minuten geleden straalbezopen binnengekomen en zijn vrouw Hilda, met wie hij *een uur geleden* in de bar van het hotel had afgesproken, is daar bepaald niet blij mee. Ik weet zeker dat jij wel met haar kunt praten. Niemand anders kan dat. Ze is zó moeilijk.'

Evie's blijdschap ging in rook op.

'Ik ken haar niet eens,' siste ze heftig in Simons oor. Maar deze loodste haar al door de zaal naar een ijzig kijkende matrone in een zwartsatijnen tentjurk, die in haar eentje naast een statige kerstboom stond.

'Hilda,' zei Simon op een toon waarmee hij zijn cliënten aansprak, 'dit is Evie Fraser, mijn verloofde. Ze wil dolgraag kennis met je maken.'

Tandenknarsend probeerde Evie te kijken alsof ze dolgraag kennis wilde maken met Hilda Maguire. Hilda maakte niet de indruk dat ze met wie dan ook kennis wilde maken – behalve met een huurmoordenaar van de maffia, om hem te contracteren in verband met haar dolende echtgenoot.

'Hallo, Hilda,' zei Evie hartelijk.

Hilda antwoordde iets onverstaanbaars en hield haar blik gevestigd op het groepje mensen dat bij het buffet stond.

Omdat Simon geen roddelaar was, kende Evie de geruchten op kantoor niet. Maar nu ze de man van Hilda met een enorm glas cognac voor zijn neus zag staan met een aantrekkelijk meisje naast zich, luidruchtig moppen tappend die duidelijk schunnig waren, was het niet moeilijk te bedenken dat Hugh de voorkeur gaf aan feestjes *sans* Hilda. Maar naar de woedende blikken van zijn vrouw en haar zware ademen als van een neushoorn met astma te oordelen, wist Evie niet of ze het hem kwalijk kon nemen.

'Wat een enig feestje, hè?' zei Evie, rondkijkend in de zaal, waar ongeveer veertig goedgeklede personen verspreid stonden, van hun drankjes nipten en van de hapjes smikkelden, en haar en Hilda meden als de pest.

'Ik haat feestjes van kantoor,' bulderde Hilda, die Hugh, een knappe grijze man, nog steeds fixeerde. Deze had zijn cognacglas in twee tellen geledigd en keek alweer rond of hij een serveerster zag.

'Het zijn goede gelegenheden voor het personeel om elkaar op informele wijze te leren kennen, én uiteraard hun wederhelften,' zei Evie, die vond dat het klonk als het handboek 'Omgaan met uw personeel', onder het kopje 'Verhoudingen op kantoor'.

Hugh stond aan de andere kant van de zaal te bulderen van het la-

chen en legde een harige hand om de in suède gehulde taille van zijn gezelschap.

Hilda snoof.

Evie hield dapper vol. 'Ik vind dat een erg mooie japon,' loog ze, 'waar heb je die gekocht?'

'Ik heb hem moeten laten maken,' snauwde Hilda. 'Ik heb last van mijn schildklier.'

Wat moest ze daar nu op zeggen. 'Eh... wil je iets drinken?' vroeg Evie vertwijfeld. Zij kon zeker wel iets gebruiken. Simon had haar zomaar laten staan, zonder te vragen of ze iets wilde, dacht ze boos. Daar ging haar genoeglijke avondje, rondzwervend aan zijn arm, pronkend met haar verlovingsring. Nu zat ze opgescheept met een woedende Hilda Maguire en iedereen liep met een wijde boog om hen heen. Vanaf zijn veilige plek aan de andere kant van de zaal lachte Simon Evie bemoedigend toe. Ze keek woedend terug. Als ze hem in haar handen kreeg, zou ze hem wúrgen.

Evie wenkte een voorbijkomende serveerster en pakte een glas met zilveren houder van het dienblad.

'Dat is bisschopswijn,' zei het meisje.

'Dank u.' Evie nam een grote slok en liet de kruidige warme vloeistof door zich heen stromen. Het was heerlijk, als gedestilleerde bramen met een vleugje kaneel. Ze besloot de koe bij de horens te vatten.

'Hilda,' zei ze, en pakte nog een glas bisschopswijn, 'probeer dit eens. Dat zal je goed doen.'

De andere vrouw draaide zich om en keek haar aan, en Evie zag dat er tranen in haar ogen stonden; dikke, ongestorte tranen glinsterden achter de wimpers zonder mascara. Evie glimlachte. Het was de eerste oprechte glimlach die ze Hilda schonk sinds ze aan elkaar waren voorgesteld.

'Toe maar, het is lekker. Verdoof jezelf maar een beetje,' drong ze aan.

'Dank je wel,' mompelde Hilda. Ze dronk haar glas in een paar teugen leeg en greep er nog een van het dienblad van de serveerster, die net wegliep. 'Ze doen allemaal alsof het niet gebeurt,' zei ze bitter, met een blik op haar man. 'Jij bent tenminste zo eerlijk om het toe te geven. Niemand van hen zal er iets van zeggen, want hij is de baas, en ze kruipen allemaal door het stof om hun baan te houden. En wat voor een baas, zeg!'

Evie haalde hulpeloos haar schouders op. 'De mensen weten niet wat ze moeten zeggen, Hilda,' merkte ze zo zachtaardig mogelijk op. 'Het is niet dat ze kruipen – ze voelen zich gewoon in verlegenheid gebracht.'

Toen ze Hilda's onderlip zag bibberen keek ze om zich heen of ze een plek zag waar ze konden gaan zitten. In een hoek van de grote zaal stond een grote onbezette bank en ze leidde de andere vrouw erheen. Hilda liet zich zakken en begon onmiddellijk in haar tas te zoeken.

'Je bent zo aardig voor me,' zei ze in tranen en pakte een papieren zakdoekje.

Met een ironische grijns dacht Evie aan alle mensen die door de jaren heen met hun problemen bij haar waren gekomen. Men voelde zich tot haar aangetrokken voor advies, of het nu over het werk of over hun emotionele problemen ging.

Alle meisjes van Wentworth Alarms hadden wel eens bij Evie's bureau aangeklopt, opzichtig zoekend naar tampons of naar het kasboek, maar eigenlijk om uit te huilen op haar moederlijke schouder. Komisch, dacht Evie, dat sommigen niet eens zoveel jonger waren dan zijzelf en dat ze haar toch beschouwden als een oudere moederfiguur. Het klopte wel wat Rosie zei: ze was ouwelijk.

Twee uur later, nadat ze meer details over het huwelijk van Hugh en Hilda had vernomen dan haar lief was, hielp Evie Hilda in een taxi en wuifde haar na.

'Je bent geweldig, Evie,' zei een stem.

Ze draaide zich vliegensvlug om en zag Simon naast haar staan, zijn das scheefhangend en zijn haar in de war. Hij zag eruit alsof hij zich rijkelijk te goed had gedaan aan de bisschopswijn.

'Nou, aan jou heb ik ook niet veel,' antwoordde ze vinnig, nog steeds verbolgen, omdat ze de hele avond aan haar lot was overgelaten om Hilda op te monteren.

'Het spijt me, Evie.' Simon deed zijn best om er wanhopig uit te zien, maar slaagde daar niet in. 'Jij kunt zo goed met mensen omgaan. Ik had tegen iedereen gezegd dat jij wel in staat zou zijn je over Hilda te ontfermen.'

'Poeh.' Enigszins gesust liet ze toe dat hij haar hand pakte en ze wandelden terug naar het feest. Het was nog geen tien uur, dus bleef er nog genoeg tijd over voor een plezierige avond.

Maar toen ze zich bij Simons naaste medewerkers voegde, bleek weldra, dat in de tijd dat ze had zitten luisteren naar verhalen over Hugh Maguire en wat een geweldige partij hij twintig jaar geleden was geweest, *zij* met z'n allen hadden zitten loltrappen achter de bisschopswijn en eindeloze glazen met gratis bier, en zodoende straalbezopen waren.

Nadat ze dezelfde mop voor de tweede keer had horen vertellen – en iedereen ook bij de tweede keer nog even hard lachte – merkte Evie dat ze geen zin had om de enige nuchtere op het feest te zijn.

Ze nam Simon apart en fluisterde: 'Ik denk dat ik jullie ga verlaten. Ik ben moe na de hele avond met Hilda te hebben gepraat, en niet in feeststemming. Ik ga naar huis.'

Ze hoopte eigenlijk dat hij zou aandringen, verlangen zelfs dat ze bleef. Maar de altijd verzoenlijk ingestelde Simon knikte en zei dat hij haar naar een taxi zou begeleiden.

'Het spijt me dat het geen leuke avond voor je is geweest, Evie,' ver-

ontschuldigde hij zich, toen ze voor de tweede keer die avond buiten voor het hotel stonden. 'Als jij niet was gekomen had ik niet geweten wat we hadden moeten doen. Hugh heeft beslist een drankprobleem, dat is duidelijk, en we waren er allemaal van overtuigd dat Hilda zou ontploffen als ze ontdekte hoe dronken hij was.'

'En flirterig,' zei Evie pinnig.

'Ook dat,' gaf Simon toe. 'Maar jij was geweldig,' zei hij en kuste haar langdurig op haar lippen.

Toen ze de druk van zijn mond voelde, vloeide de spanning van de avond uit haar weg. Haar hand gleed vanzelf in zijn nek en ze rekte zich uit om hem hartstochtelijk te kussen. Zijn lichaam smolt tegen het hare en zijn armen gleden onder haar jas om haar middel.

'Ga met me mee naar huis, Simon,' zei ze met zachte stem. 'Ik zie je met de kerst drie dagen lang niet en ik zal je missen. Jij hebt vanavond je plicht wel gedaan.'

Hij deinsde geschokt terug. 'Ik kan nu niet weggaan,' zei hij. 'Hugh en de andere directieleden zijn er nog. Ik kan niet gaan voordat zij weggaan – dat zou ongelooflijk grof zijn.'

Gekwetst wendde Evie zich af, trok haar mantel om zich heen en sloeg haar armen over elkaar. 'Hugh is dronken,' zei ze op hoge, boze toon. 'Hij heeft het niet eens in de gaten als dat hele verdomde hotel verdwijnt, laat staan jij. Ik zie niet in waarom jij niet weg kunt. Maar,' ze draaide zich om toen de taxi zachtjes kwam voorrijden, 'doe maar wat jij wilt.' Ze voelde dat ze emotioneel werd, maar huilen was wel het laatste wat ze wilde.

De portier, die discreet zowel hun omhelzing als hun onenigheid had staan negeren, opende de deur van de taxi voor haar.

'Ach, Evie,' zei Simon vermoeid.

Zonder zich om te draaien stapte ze in. 'Ik spreek je morgen wel,' zei ze met een geknepen stemmetje. 'Veel plezier nog op het feest.'

Perfect getimed sloeg de portier de deur van de taxi dicht, en de chauffeur reed weg.

'Waar moet je heen, mevrouwtje?' vroeg hij.

Evie gaf hem het adres en zakte met een ellendig gevoel achterover. Het was me het feestje wel.

Terwijl de auto door de stad reed, staarde Evie naar buiten en zag de heldere lichtjes in een waas aan zich voorbijtrekken. Ze was moe, maar ook weer niet zó moe, dus als Simon haar had gesmeekt niet weg te gaan, zou ze zijn gebleven. Maar dat had hij niet gedaan. En hij durfde niet weg te gaan, om niemand voor het hoofd te stoten. Maar hij durfde haar wél voor het hoofd te stoten, dacht ze, terwijl haar woede groeide. Welke kerel scheepte zijn verloofde gedurende de eerste helft van een feestje op met een oppasbaantje en liet haar vervolgens na een heel erotisch moment alleen naar huis gaan? dacht Evie woest.

'Liefste, ik zou je volgen tot het einde der aarde. Natuurlijk gaan we samen weg van het feest. Ik heb een lichte maaltijd klaarstaan in mijn penthouse.'

Hij hield haar hand aan zijn lippen, een beetje langer dan strikt noodzakelijk was, en zijn sensuele lippen streken over haar zijdezachte huid.

Evie voelde haar hart sneller slaan onder zijn aanraking. Ze wist wat er zou gebeuren als hij haar meenam naar zijn luxueuze penthouse: hij zou de liefde met haar bedrijven. En ditmaal zou zij, na zijn avances in Parijs en op het jacht te hebben weerstaan, voor hem zwichten, dat wist ze.

Haar knappe, charmante prins ontkleedde haar al wekenlang met zijn donkere smeltende blik en had haar verlangend aangekeken vanaf de andere kant van de roulettetafel, en toen ze op het bal met de ambassadeur danste. Nu zou het werkelijkheid worden; zijn handen zouden zacht de knoopjes van haar St-Laurent-japon losmaken en hem langs haar tengere gestalte laten glijden en hij zou bewonderend naar de welving van haar borsten en de lengte van haar elegante benen staren.

'Wil je me de eer aandoen met me mee te gaan?' had hij opnieuw gevraagd, terwijl zijn ogen zich diep in haar ziel boorden...

'Vijftien pond op de kop af, mevrouwtje,' zei de taxichauffeur. Evie betaalde en stormde het huis in als een Assepoester die eerder van het bal was weggestuurd, omdat de pompoen een lekke band had.

Rosie was natuurlijk nog niet thuis. Het was halfelf en ze kwam waarschijnlijk niet eerder thuis dan tegen twaalven, met de zekerheid dat haar moeder voor die tijd ook niet thuis zou zijn. Vervuld van zelfmedelijden warmde Evie een beker melk op in de magnetron en nam hem mee naar boven. Na tien minuten stapte ze in bed, haar kleren netjes opgeborgen en haar gezicht zorgvuldig schoongemaakt en ingesmeerd met nachtcrème.

Het was koud en ze kroop behaaglijk onder het dekbed in haar zuurstokkleurig gestreepte pyjama van geruwd katoen. Niet erg betoverend, maar wel lekker warm, en dat was een groot pluspunt als het eeuwen duurde voor de elektrische deken warm werd.

Even later pakte ze haar beker melk in de ene hand en haar nieuwste Lucy De Montfort in de andere en installeerde zich om te gaan lezen.

Monique had juist tegen de hertog gezegd dat ze niet met hem kon trouwen, omdat ze nog altijd verliefd was op de onstuimige Spaanse piraat die haar en haar dienstmaagd gevangen had genomen toen ze de Atlantische Oceaan overstaken. Evie wist niet meer hoe ze de avond tevoren *Monique's Desires* had weggelegd. Alleen de wetenschap dat ze vroeg op moest om naar haar werk te gaan, had haar gedwongen het licht uit te doen, net toen het erop leek dat de heldin zichzelf zou moeten compromitteren, om haar grote, wanhopige familie te onderhouden. Monique zat ontzettend te huilen in het torentje waar de hertog haar gevangen hield, maar Evie wist dat ze daar niet lang zou zitten. Ze

droeg een een ragfijn wit gewaad met een lijfje vol zijden linten, en niemand uit Lucy De Montforts romans droeg ooit iets met linten, als het de bedoeling was dat ze dichtgestrikt bleven. Vanavond nam Evie het vaste besluit om wakker te blijven, als het moest tot drie uur, om te ontdekken hoe het afliep.

Evie kon zich precies voorstellen hoe de hertog naar het torentje zou komen om Monique voor zich op te eisen, huwelijk of niet. En de Spaanse piraat zou op tijd moeten arriveren. Er zou uiteraard een duel op volgen...

Ze moest aan Simon denken die om haar eer duelleerde, zijn rapier geheven, om een wrede hertog uit te dagen die kwalijke bedoelingen met haar lichaan had. Maar misschien wel niet. Simon verafschuwde de aanblik van bloed en ging er bijna van over zijn nek. Toen Rosie haar been bij het skeeleren had geschaafd, had Evie bijna twee patiënten moeten verzorgen. Rosie, die pijn had maar het probeerde te verbijten, en Simon, die letterlijk flauwviel toen Rosie haar gescheurde jeans oprolde om het geschaafde been te bekijken. En als het aankwam op vrouwenkwalen was hij al net zo erg. Als enig kind grootgebracht door een moeder die zijn conceptie beschouwde als een soort onbevlekte ontvangenis, had Simon geen ervaring met vrouwenproblemen. Evie kon haar handen niet op haar buik leggen als ze menstruatiepijn had zonder dat Simon wegkeek, alsof hij op een of ander groot vrouwelijk geheim was gestuit. God mocht weten waar ze haar tampons moest verstoppen als ze eenmaal getrouwd waren. Waarschijnlijk in een afzonderlijk kamertje in een bruine papieren zak.

Nee, een duel zat er niet in. Misschien zou hij iemand doodschieten als haar eer op het spel stond, dacht ze. Schieten deed je van zo'n grote afstand dat hij dat niet erg kon vinden. Evie nam een slok melk en dompelde zich in de pikante zeventiende-eeuwse wereld, waar mannen nog mannen waren, en vrouwen zich in dat feit verheugden.

Hoofdstuk twee

Pastinaak! Ik ben pastinaak vergeten, besefte Olivia geschrokken. Stephen zou woest zijn als hij geen pastinaak bij de kerstlunch had. Hij was er dol op, zeker gepureerd. Dan leek het net babyvoeding, dacht ze toegeeflijk.

Het was 23 december, even na negenen 's avonds en de supermarkt stond op het punt te sluiten. Als ze niet maakte dat ze bij de kassa kwam, werd ze waarschijnlijk zonder boodschappen via de elektronische deuren naar buiten gewerkt, de koude avond in. Olivia ging nog liever dood dan dat ze het personeel van de supermarkt op haar liet wachten, maar pastinaak móést ze nog hebben. Die arme Stephen moest al drie feestdagen bij haar ouders doorbrengen, dus was koken wat hij lekker vond wel het minste wat ze voor hem kon doen.

Haastig liet ze haar volgepakte winkelkarretje staan en rende terug naar de groenten, waarbij de franje van haar Indiase rok, die tot op haar enkels viel, en haar lange blonde haren achter haar aan wapperden. Toen ze in volle vaart bij de bloemen de bocht om ging, botste ze bijna tegen een andere late klant op. De oude dame, die juist een blikje kattenvoer wilde pakken, schrok van deze plotselinge spurt.

'Neem me niet kwalijk,' hijgde Olivia zonder te stoppen.

Er was die dag blijkbaar een run geweest op de pastinaken: er lagen alleen nog een paar kneuzen op de bodem van de bak. Ze zagen eruit alsof ze daar al tien jaar lagen en hadden waarschijnlijk de smaak van gekookte sokken.

Olivia vervloekte zo ongeveer voor de tiende keer die dag de omstandigheden die ertoe hadden geleid dat ze zo laat nog boodschappen moest doen en geen tijd had gehad om naar haar favoriete groente- en delicatessenzaak te gaan, om lekkernijen voor de kerst in huis te halen. Haar vader was verzot op dikke Spaanse olijven in olijfolie en ze had ze in de supermarkt nergens kunnen vinden. Door de paniekerige kerstdrukte waren de schappen praktisch leeg, en nu zat ze met fossiele pastinaken die Stephen niet zou lusten. Maar daar zou ze wel iets op vinden. Als je kookles gaf op een huishoudschool was je aan je stand verplicht in de keuken iets heerlijks te bereiden.

Olivia pakte een handvol van de armetierige groente, woog ze en holde terug naar haar karretje. Ze was net op tijd om een verveelde stem via de intercom te horen aankondigen: 'De winkel is gesloten. Gaat u naar de kassa's alstublieft. Dit is de laatste oproep.'

Het leek net de luchthaven, wanneer je de laatste oproep hoorde om aan boord te gaan, dacht Olivia, die nog een grote zak mini-Mars uit het snoeprek pakte en hem op de berg boodschappen gooide. Ze zou er heel wat voor over hebben om nu op een vliegtuig te springen naar een of ander exotisch oord, waar geen Kerstmis werd gevierd en de temperatuur zelden onder de dertig graden Celsius daalde.

Een ogenblik droomde ze van palmenstranden met wit zand, en water dat zó blauw en helder was, dat je vlak bij de kust zilverkleurige visjes kon zien zwemmen. Zij en Stephen zouden lui op ligstoelen bij het water naar het geluid van de aanrollende golven liggen luisteren, terwijl de zon hun blote ledematen verwarmde. Sasha zou in haar roze zwempakje in het zand zitten spelen, haar speelgoed uitgestald naast haar mollige beentjes, haar witblonde haar in snoezige vlechtjes, en haar engelensnoetje een en al blijheid.

Wensdromen, besefte Olivia. Ze waren de afgelopen anderhalf jaar niet met hun drieën op vakantie geweest. Stephen had het te druk met de fusie tussen Celtic International Incorporated en een grote Duitse bank.

Als Europees deskundige op het gebied van informatietechnologie had hij een dermate dynamische topbaan, dat je zou denken dat hij maar met zijn vingers hoefde te knippen om alle mogelijke assistenten voor zich te laten draven om het vuile werk op te knappen, maar uiteindelijk bleek de combinatie van Stephens toewijding en perfectionisme in te houden dat hij bij elke crisis geconsulteerd wenste te worden – in het weekend, 's nachts, wanneer dan ook.

'Ik kan het aan niemand anders overlaten,' mopperde hij dan, en pakte zonder enige uitdrukking op zijn knappe, olijfkleurige gezicht en met zijn gedachten alweer mijlenver weg, deskundig zijn gestroomlijnde Samsonite-koffer in voor de volgende buitenlandse reis. 'Het soort salaris dat ze mij uitbetalen krijg je niet zomaar, weet je. Het is moeilijk voor jou, Olivia, maar als je vooruit wilt komen moet je nu eenmaal offers brengen.'

Maar ze was het inmiddels zat dit soort offers te brengen. Hun appartement in Blackrock zag er dan misschien uit als de voorpagina van een tijdschrift voor binnenhuisarchitectuur dankzij het almaar groeiende salaris van Stephen, maar hemzelf zag ze steeds minder naarmate de werkdruk groter werd. Tijdens verjaardagen en andere feestelijkheden zat ze alleen en ze wanhoopte eraan of ze ooit nog een normaal weekend met het hele gezin zou kennen, waarin Stephen niet op zijn minst één keer haastig naar het kantoor in de stad vertrok. In twaalf jaar huwelijk was ze zes keer alleen geweest op hun trouwdag, en bij drie ver-

schillende gelegenheden was Stephen niet op haar verjaardag geweest, vanwege problemen die zich op het laatste moment voordeden.

Het weekje Spanje in juli, waar ze zo naar hadden verlangd, hadden ze moeten annuleren toen er op het kantoor in Amsterdam een crisis uitbrak, en gedurende de twee weken in de Dordogne vorig jaar waren ze constant gestoord door het schrille geluid van Stephens mobiele telefoon.

Olivia kon ook leven zonder een dure vloer van Zweeds hout en een hightech keuken, als ze het huis wat vaker met iemand kon delen. Ze was idolaat van Sasha, maar na een hele week met alleen haar dochtertje om mee te praten, snakte Olivia naar een volwassen gesprek. Woorden als 'ja, natuurlijk mis ik je' via een telefoon in een hotel ergens ver weg, waren niet helemaal hetzelfde als op de bank dicht tegen Stephen aan kruipen en haar voeten laten masseren, terwijl ze praatten over wat ze overdag hadden meegemaakt. Maar hij was dol op zijn baan en bereid tot het uiterste te gaan om zijn carrière te bevorderen, al betekende het dat hij vaker niet dan wel thuis was.

Soms begreep Olivia hem gewoon niet. Ze zou voor geen enkele baan wekenlang bij Stephen en Sasha weg willen zijn, zelfs niet voor een baan met een enorm salaris, veel extra's, een dikke BMW en een American Express Card van het bedrijf.

Misschien werd ze als parttime leerkracht die huishoudkunde doceerde, niet vervuld met dezelfde vurige motivatie en ambitie om te slagen. Ze liep niet langer over van tomeloos enthousiasme wanneer ze een ongeïnteresseerde klas 3A moest leren hoe je van een blik kidneybonen en een beetje gehakt een voedzame maaltijd bereidt, haar enthousiasme voor de pauze buiten beschouwing gelaten. Dan kon ze zich in de lerarenkamer in een leunstoel laten vallen, een kop thee nemen en bespreken wat voor verschrikking Cheryl Dennis was, tot uit alle kelen het refrein klonk: 'Wanneer stuurt de directeur dat kind van school?'

Stephen daarentegen genoot van zijn baan met zijn tijdverslindende uitdagingen. Als een machtig despoot leidinggeven aan zijn afdeling was hem op het lijf geschreven. Olivia vermoedde dat hij exact wist hoe hij korte metten moest maken met een Cheryl Dennis, als deze gehakt naar haar beste vriendinnen gooide, die prompt met kidneybonen begonnen terug te gooien.

'Volgende,' geeuwde de caissière.

Vergeet de zonovergoten stranden maar, vermaande Olivia zichzelf streng. Ze stapelde haar boodschappen op de lopende band en dacht aan het soort kerst dat haar wél te wachten stond: een kerstlunch in de haveloze Lodge met haar ouders, Stephen en Sasha, een ordinaire toestand, waarin haar beide ouders al straalbezopen zouden zijn nog voor de gerookte zalm op tafel stond. Stephen zou afkeurend zitten zwijgen als de flessen met haar vaders favoriete claret in een angstaanjagend

tempo over tafel gingen. Je zou zweren dat het *Olivia's* schuld was dat haar ouders zopen als tempeliers.

Haar moeder zou te veel giechelen om te helpen bij het koken, en Janet, de nieuwste huishoudster, die Olivia ervan verdacht aanzienlijk bij te dragen aan de toch al astronomische drankrekeningen, had deze week verlof gekregen.

Stephen was hopeloos op het gebied van groenten schillen en hij zou toch al moe zijn na die reis van een week naar Duitsland, zodat het op Olivia en haar moeders oude aangekoekte fornuis neerkwam om alles klaar te maken.

Geen wonder dat ze niet afgeschrikt werd door de ouderwetse fornuizen op school – als je had leren koken met de aftandse spullen van de Lodge, zou Olivia een vier gangenmaaltijd in elkaar kunnen draaien op een enkele gasvlam en twee pannen.

In ieder geval zouden vader en moeder 's middags halverwege een of andere Indiana Jones-film in slaap vallen, zodat zij en Stephen Sasha mee konden nemen om te gaan wandelen in het dorp en bij de Frasers, haar beste vrienden, langsgaan.

Bij de Frasers was Kerstmis altijd zo fijn, dacht Olivia, met verlangen terugdenkend aan het jaar dat ze 's ochtends van een luidruchtig kerstfeest in de Lodge was weggeglipt en de hele familie De Vere had achtergelaten, die luidkeels over de vijftiende-eeuwse reftertafel heen tegen elkaar zaten te lallen, terwijl ze de sterkste eierpunch naar binnen sloegen die je je kon voorstellen. Zij was toen een verlegen, teruggetrokken meisje van veertien geweest, en het was een verrukking om de vredige sfeer van de kleine, intieme keuken van de Frasers binnen te gaan na de geforceerde lol bij haar thuis.

De geur van de gans, die in het grote zwarte fornuis lag te braden, vulde de kamer, mevrouw Fraser en Evie stonden grapjes te maken en te lachen terwijl ze bezig waren de tafel te dekken voor de lunch, meneer Fraser zat zoals gewoonlijk in zijn oude, versleten leunstoel te lezen, en de zes jaar oude Cara lag languit op de grond, waar ze haar nieuwe pop probeerde om te toveren in Action Man, met behulp van zwartsel, een gescheurd kaki T-shirt en de grote keukenschaar, die ze waarschijnlijk niet mocht gebruiken. Hun eenvoudige tafel besloeg nog geen kwart van de omvang van die van Olivia's ouders, met hun glazen van Waterford-kristal en hun bestek, maar het was er honderd keer gastvrijer.

'Olivia, lieverd, gelukkig kerstfeest,' zei mevrouw Fraser, die haar armen hartelijk uitspreidde voor een omhelzing. Zij stonk niet op de vroege morgen al naar vlekkenmiddeltjes en een oud twinset, dat ze uit haar kast met mottenballen had opgediept. Ze geurde naar bakken en braden en naar Blue Grass, het parfum dat ze bij speciale gelegenheden opdeed.

Olivia glimlachte gelukkig naar de Frasers en wenste dat het háár ouders waren. Ze onderdrukte die gedachte daarna met een schuldge-

voel, want ze vond zichzelf erg ontrouw. Je hoorde van je *eigen* ouders te houden, niet bij die van je beste vriendin rond te hangen. Maar het kwam gewoon doordat Evie's ouders... nou ja, *ouders* waren, volwassen mensen. Niet als Sybil en Leslie de Vere, die zich allebei nog steeds gedroegen als de zorgeloze, gemakzuchtige kinderen die ze waren toen ze elkaar in de jaren vijftig op de universiteit hadden ontmoet.

Olivia voelde zich volwassener dan zij. *Iemand* van de Lodge moest zich een beetje volwassen gedragen, anders verdwenen de laatste betalingsherinneringen gewoon in de la in de gang en dacht niemand ooit meer aan de rekeningen die nog bij de slager openstonden.

Meer dan twintig jaar later wenste Olivia soms nog steeds dat ze met de kerst naar het huis van de Frasers kon gaan, maar het was niet langer mogelijk om stiekem een paar uurtjes uit de Lodge, die steeds meer begon te vervallen, weg te glippen. De horden zuipende verre verwanten van De Vere kwamen allang niet meer en zijzelf, Sasha en Stephen waren het enige gezelschap dat haar ouders nog hadden.

Olivia stopte de pastinaken samen met de rest van de groenten in een plastic tas en wenste dat Stephen niet in Duitsland zat. Het appartement leek altijd zo leeg als hij weg was en ze voelde zich zo eenzaam als ze alleen in het grote tweepersoonsbed lag. Een kussen opbollen op Stephens plek zodat er íéts naast haar lag, werkte niet.

Het was heerlijk als hij thuiskwam en ze zich in zijn favoriete sneeuwwitte katoenen lakens konden laten wegzinken en extatisch de liefde bedrijven, Stephen met zijn slanke lichaam en donkere huid om haar bleekgouden lichaam geslagen. Hoeveel tijd ze ook afzonderlijk van elkaar doorbrachten, er waren maar een paar minuten voor nodig om de passie, die hen aanvankelijk bij elkaar had gebracht, opnieuw te doen ontvlammen.

Niet dat er tijd zou zijn om te vrijen als hij morgen naar huis kwam, dacht ze met spijt, tenzij zijn ouders voor de eerste keer in hun leven besloten het hun gemakkelijk te maken, door op een redelijk tijdstip te vertrekken. Maar Cedric en Sheilagh MacKenzie maakten het hun schoondochter nooit gemakkelijk. Neem vandaag, toen ze onaangekondigd op de stoep van het appartement in Blackrock hadden gestaan, net toen Olivia en Sasha op het punt stonden een dagje te gaan winkelen.

'Aangezien jullie op eerste kerstdag niet bij ons zijn, komen we Sasha hier haar cadeautjes brengen,' deelde Cedric de verschrikte Olivia om tien uur in de morgen mee en zeulde een enorme koffer het appartement binnen. Sheilagh zat vlak achter hem. Haar kraaloogjes waren spiedend op zoek naar stof.

'Wat fijn jullie te zien,' zei Olivia binnensmonds. Wat moest ze anders zeggen, afgezien van 'waarom hebben jullie niet even gebeld?'

'Stephen zit in Frankfurt,' zei ze, toen ze het zich gemakkelijk maakten op de roomkleurige leren banken in de frisse zitkamer in gebroken wit.

Stephen was zo trots op die banken. Ze stonden perfect bij het glanzende lichte hout van de vloeren, de moderne Scandinavische meubelen en het enige kunstwerk van drijfhout aan de tegenoverliggende muur. Sasha mocht niet op de banken of op het boterkleurige wollen vloerkleed spelen, dat voor de open haard was gelegd.

'Ik weet dat hij er niet is,' zei Cedric zelfingenomen, 'en ik weet ook dat jullie in het nieuwe jaar bij ons komen, maar wij komen jou en Sasha nu opzoeken, lieve Olivia. We dachten dat we nog een paar laatste boodschappen konden doen als jij ons even naar de stad rijdt. En ik moet zeggen dat ik best een kopje Lapsang zou lusten. Ik ben uitgedroogd.'

'Neem me niet kwalijk, ik zal water op gaan zetten.' Ze liep zich altijd te verontschuldigen als Stephens ouders om haar heen waren.

In de keuken van roestvrij staal zat Sasha onder de gebleekte esdoornhouten tafel te tekenen met haar felle, lichtgevende groene en roze viltstiften die ze zo mooi vond en die je niet kon uitwassen. Olivia hield ze misselijk van de zenuwen uit de buurt van de kostbare leren banken.

'Gaan we nu geen boodschappen meer doen, mammie?' vroeg ze met een stemmetje dat verbazend ernstig klonk voor een kind van vier.

'Nee, Sasha,' zei Olivia gelaten en vroeg zich af wanneer ze nu de tijd zou krijgen om haar boodschappen te halen. Na twee hectische dagen waarin ze examens had zitten nakijken, zodat ze dat niet tijdens de feestdagen hoefde te doen waardoor ze haar kostbare tijd met Stephen zou verknoeien, was ze van plan geweest alles vandaag te doen, waaronder het inslaan van al het eten en het kopen van een cadeau voor haar vader, wat een onmogelijke opgave was. Maar hoe kon ze nu gaan winkelen als Cedric en Sheilagh zich uitgebreid hadden geïnstalleerd om vermaakt en gevoed te worden en om het uur eindeloze hoeveelheden Lapsang Souchon verwachtten?

Waarom konden ze geen normale thee drinken, zoals normale mensen? En hoe kon ze uitleggen dat ze morgenavond om zes uur weg moesten zijn, omdat zij en Stephen naar Ballymoreen gingen voor het feestje op kerstavond bij de Frasers?

Cedric en Sheilagh waren al zo kwaad dat de ouders van Olivia aan de beurt waren voor een kerstbezoek, zodat zij hun kerstmaal alleen moesten nuttigen. De Derde Wereldoorlog zou uitbreken als Olivia hen de deur uit werkte voordat zij zelf bereid waren te vertrekken.

'Sasha is nu op die heerlijke leeftijd dat het zo enig is om haar op kerstochtend haar cadeautjes te zien uitpakken,' had Sheilagh eerder gezegd, het schuldgevoel dik inwrijvend, door ostentatief een traan weg te pinken toen ze de presentjes onder Olivia's boom legde.

Olivia voelde zich misdadig dat ze een oude dame de mogelijkheid ontnam om bij de nakomeling van haar enige zoon te zijn. Maar terwijl

de dag met een ongelooflijke traagheid voort kroop, merkte ze dat noch Sheilagh, noch Cedric veel aandacht aan hun aanbiddelijke kleindochter van vier besteedden, ook al zat ze vlak voor hun neus. Sasha had urenlang stil in de keuken kaarten zitten inkleuren met de stiften, gouden en zilveren sterretjes, glitter en kinderlijm, die Olivia voor haar had gekocht.

Olivia vond het zalig om toe te kijken hoe ze met haar snoetje in een geconcentreerde frons en haar opmerkelijk vaardige, mollige vingertjes bezig was een glimlachend gezicht te versieren met lang goudkleurig haar. 'Net als dat van jou, mammie.'

Sheilagh was geen enkele keer komen kijken, behalve toen ze op zoek ging naar thee en koekjes. Ons huis lijkt wel een chique wachtkamer op een of ander station, dacht Olivia in een flits van irritatie, waar je je rustig kon ontspannen na de reis vanuit Navan, voordat je naar de winkels werd vervoerd. Het bezoek om Sasha haar cadeaus te geven was maar een excuus geweest.

Hou op, zei ze tegen zichzelf, dat is harteloos. Ze houden van Sasha, ze is hun enige kleinkind en natuurlijk willen ze haar even zien. Ze kunnen gewoon niet zo goed met kinderen omgaan. En ook niet met volwassenen, mopperde het duiveltje in haar hoofd.

Uiteindelijk slaagde ze er pas later die avond in het appartement te ontvluchten, toen Sasha in bed lag en Sheilagh zich met een kop chocola en een berg koekjes installeerde om naar *Emmerdale* en *The Bill* te kijken.

'Ik ren even snel naar de supermarkt,' zei Olivia opgewekt, beleefd het feit verhullend dat ze uitgeput was na een dag van koken en opruimen achter haar gasten, om nog maar te zwijgen van het trotseren van een file van vier en een halve kilometer naar het centrum van Dublin, omdat Sheilagh het in haar hoofd had gezet om op het laatste moment bij Arnott's nog een paar cadeaus te gaan kopen.

'Ga maar, Olivia,' zei Cedric grootmoedig, 'ik doe de afwas wel.'

Olivia onderdrukte een vinnig antwoord, dat de enige afwas die er nog stond de laatste paar theekopjes van hem en Sheilagh waren, omdat ze al had opgeruimd na het enorme diner en de pannen had uitgeboend tot haar armen er pijn van deden, terwijl de vaatwasser de borden deed. Maar ze was zo dankbaar dat ze kon ontsnappen, dat ze haar mond hield en beleefd glimlachte toen ze de deur van het appartement zo zacht mogelijk achter zich sloot.

'Vijf pond tweeëndertig,' telde de caissière Olivia's wisselgeld uit.

'Dank u.' Ze duwde het onwillige winkelwagentje naar de deur.

Toen ze wegging, keek de man van de beveiliging haar met een gloeiende blik van bewondering na, terwijl hij de luiken van de supermarkt sloot. Mannen merkten Olivia altijd op, met haar lange, slanke figuur en mooie gelaat, zelfs wanneer ze het er een beetje bij liet zitten en

haar oeroude Indiase rok met franje aandeed omdat die zo heerlijk gemakkelijk zat, en haar te grote, zwarte, tot op de draad versleten mantel en platte suède laarzen droeg, die ze ook al minstens tien jaar had.

De vloeiende lagen loshangende stof konden haar elegante en bevallige gestalte niet verbergen, noch haar ovale gezicht, met de enigszins schuinstaande, zilvergrijze ogen en bleke volle lippen. Eigenlijk verhoogde de excentrieke kleding haar ongewone uiterlijk alleen maar. Strakke, sexy kleding volgens de laatste mode was te ordinair en te uitdagend voor iemand als Olivia. Ze voelde zich meer thuis in een antieke blouse van chiffon en een lange jurk in Edwardiaanse stijl die ze op vlooienmarkten vond, dan in de chique moderne kleren die Stephen haar graag zag dragen.

Olivia glimlachte flauwtjes terug naar de beveiligingsman, op de manier waarop ze iedereen erkende, vriend of vreemde. Dat kon ze niet helpen, het was een reflex.

'Jij bent niet als de meeste knappe mensen, Olivia,' had Rosie pas geleden een tikje afkeurend gezegd. 'Jij bent aardig tegen iedereen.'

'Wat is daar mis mee?' had ze simpel willen weten. Ze nam Rosie nooit kwalijk wat ze tegen haar zei. Ze was dol op haar recalcitrante peetdochter van zeventien.

'Té aardig,' had Rosie kernachtig duidelijk gemaakt.

Nu stond Olivia rillend in de ijskoude avondlucht de tassen in de kofferbak van haar Golf te stouwen. Wat zou ze het fijn vinden om nu een paar minuutjes bij Evie aan te wippen. Ze had weinig zin om direct naar huis terug te keren en ze had niets gekocht wat snel kon bederven. En zo ja, dacht Olivia, terwijl ze aan de verwarming morrelde, dan zou het toch wel ijskoud blijven, hoe lang ze ook bij Evie en Rosie bleef. Het vroor, en aangezien de verwarming van de twaalf jaar oude Golf sporadisch werkte, was het ook tamelijk koud in de auto zelf.

Dat was het, ze ging bij Evie aan. Na deze helse dag zou het heerlijk zijn om even in een gezellige zitkamer voor het vuur te zitten en te roddelen.

En toen herinnerde ze zich dat Evie op het feestje van Simons kantoor was. Verdorie. Ze kon wel janken toen ze in haar auto zat en blind naar de verlichte supermarkt met zijn kerstlichtjes, engelenhaar en kwistig in het rond gespoten kunstsneeuw staarde. Premenstrueel waarschijnlijk, dacht ze, en zocht zonder te kijken in haar tasje naar een tissue.

Het was de hele week al zo misgelopen, eindigend met die afschuwelijke gehaktgooierij van Cheryl Dennis op de laatste dag voor de vakantie. En nu zat ze de hele avond met Sheilagh en Cedric opgescheept. Die zouden pas laat naar bed gaan en zij moest om zes uur op, om de volgende ochtend een stapel quiches te bakken.

Een halfuurtje kletsen bij Evie zou haar voldoende hebben opgemon-

terd om het aan te kunnen. Ze snoot haar neus en bedacht wat haar vriendin zou zeggen van pa en ma MacKenzie. Wat Evie al over hen hád gezegd, klopte: 'Die mensen hebben verdorie geen manieren – die moeten een korte, scherpe schoktherapie hebben. Dat is de enige remedie tegen zulke dikhuiden.' Haar advies zou zijn bruusk te worden: 'Zeg tegen ze dat je nog een heleboel dingen moet doen, dus dat je vroeg naar bed gaat. Leg ze uit dat ze morgen voor zichzelf moeten zorgen en,' nu zou Evie kort en met een kwade frons zwijgen om effect te sorteren, 'zeg ze dat ze je de volgende keer eerst moeten bellen als ze van plan zijn te komen logeren. Ik snap niet waarom je dat niet kunt zeggen, Olivia. Ze blijven je je hele leven achtervolgen als je niet een keer zegt waar het op staat.'

Die lieve Evie wilde haar beschermen, en ze had gelijk, daarvan was Olivia zich terdege bewust. Maar het was één ding om alle ferme taal te bedénken die ze tegen haar opdringerige en onattente schoonouders wilde zeggen; iets heel anders was het, om deze ook werkelijk uit te spreken. Een dergelijke botheid zou Stephen diep kwetsen, want zijn ouders stonden bij hem op een voetstuk. En hém wilde Olivia voor geen goud kwetsen.

'Ik ben thuis,' zei ze opgewekt, terwijl ze de eerste lading boodschappen het appartement binnen sjouwde. Dat was een van de grote nadelen van wonen in een hoge flat – je moest een paar keer op en neer om de boodschappen van het parkeerterrein naar boven te slepen, want ze kon er niet op vertrouwen dat de lift wachtte tot ze zes of zeven tassen naar de voordeur had gesleept. De liftdeuren gingen meer dan eens dicht als Olivia halverwege de stoep was met het naar binnen brengen van de boodschappen.

'Dat overkomt mij nooit,' had Stephen opgemerkt toen ze erover klaagde.

Olivia was te loyaal om te zeggen dat hij maar één keer de grote boodschappen had gedaan toen zij met bronchitis in bed lag, zodat hij op dat punt nauwelijks deskundig genoemd mocht worden.

Inmiddels dumpte ze de tassen in de keuken en stak haar hoofd om de deur van de zitkamer, waar Cedric en Sheilagh naar het nieuws zaten te kijken.

Cedric zat kaarsrecht op één bank met de krant van die dag over de vloer uitgespreid, terwijl Sheilagh languit op de andere lag, en eruit zag als een reusachtige aardbei, in haar joggingpak van roze velours, dat weinig flatteus stond bij haar plompe figuur en haar ijzige, paarsgetinte kapsel.

'Ik ben weer thuis,' zei ze nogmaals. 'Ik ben alleen nog bezig de boodschappen uit de auto te halen.'

'O, hallo,' zei Sheilagh. Geen van beiden verroerde een vin.

Olivia ging terug om de volgende lading zware boodschappen op te

halen. Ze had ze net in de keuken gezet, toen Cedric riep: 'Heb je nog aan citroenen gedacht, lieverd? Er ligt er geen een in de koelkast en ik vind het zo heerlijk in mijn thee.' Dus je wilt nóg meer thee, ziedde Olivia vanbinnen, mét citroen ditmaal.

Ze staarde naar de koekkruimels die haar voorheen smetteloze werkbladen ontsierden. Voor iemand die steen en been klaagde over haar gluten- en zuivelallergie, werkte Sheilagh hoeveelheden koek naar binnen alsof het niet op kon.

Tot tien tellen, dacht ze, toen ze opnieuw een ketel water op het vuur zette.

Om halfelf waren haar gasten nog altijd klaarwakker. Op de bank gezeten, waar Cedric haar en Sheilagh vergastte op een of ander langdradig verhaal over zijn opticien, vroeg Olivia zich verbijsterd af hoe het kon dat haar schoonvader zoveel op haar geliefde echtgenoot leek en toch in alle andere opzichten zo heel anders kon zijn.

Beide mannen waren even slank, hoewel Stephen breder was dankzij zijn regelmatige oefeningen in het fitnesscentrum. Ze hadden allebei dik krullend, donker haar, een olijfkleurige huid en bodemloos donkere ogen, die getuigden van hun Italiaanse voorouders ergens in het verleden (Cedrics grootmoeder kwam uit Napels).

Maar terwijl Cedric geheel van zichzelf was vervuld, bekrompen en dol op zijn eigen stemgeluid, was Stephen opener, het middelpunt van elk feestje, ambitieus en erg hartstochtelijk. Dat maakte hem zo aantrekkelijk, dacht Olivia, en ze wenste dat hij op dit moment hier was.

Ze waren twaalf jaar geleden tijdens een diner aan elkaar voorgesteld en dolzinnig, hartstochtelijk verliefd op elkaar geworden. Na een wervelende romance, waarin ze elk vrij moment in bed doorbrachten, verloofden ze zich binnen drie maanden en trouwden ze zes maanden later.

In die tijd doceerde Olivia huishoudkunde aan de plaatselijke technische school en gaf 's avonds kookdemonstraties, om genoeg geld te verdienen voor een reis rond de wereld. Stephen was net bij Celtic International gaan werken.

Eenmaal getrouwd zei hij tegen haar, dat ze zich niet kapot hoefde te werken met twee banen, en opeens merkte Olivia dat ze nog maar een halve baan had, vier ochtenden per week, en dat deed ze nu nog. Ironisch genoeg, vond Olivia vaak, waren haar plannen om een wereldreis te maken op een zijspoor geraakt toen zij en Stephen trouwden: hij zat vaker wel dan niet in een vliegtuig en had voldoende airmiles bij elkaar gespaard om een kaartje naar Mars te kunnen kopen, terwijl zij nooit verder kwam dan de dagelijkse driehoek met de auto naar de school en de supermarkt via de crèche van Sasha.

Ze mocht niet klagen, dat wist ze ook wel. Ze hadden per slot van rekening hun lieve kleine Sasha, en ze had er zo lang over gedaan om zwanger te worden dat ze God nog dagelijks dankte dat ze een dochter

had. Zeven jaar had Olivia naar een baby verlangd, en ook al maakte Stephen zich niet zo druk om haar onvermogen om een kind te krijgen, zij voelde zich in de zevende hemel toen ze eindelijk in verwachting raakte. Sasha, die kleine schat, was het wachten waard geweest.

'Om je gek te lachen, niet?' zei Cedric, die zijn lachen nauwelijks in kon houden om zijn eigen anekdote.

Olivia knipperde met haar ogen. Ze had niet geluisterd – 'verstrooid' noemde Stephen het, als ze, zoals nu, met haar gedachten heel ergens anders was. Soms dwaalde haar geest af en dan voelde ze zich altijd schuldig dat ze niet had geluisterd naar wat hij zei, vooral omdat ze hem zo miste als hij weg was.

'Ik ben blijkbaar niet interessant genoeg voor je, Olivia,' zei hij dan quasi afkeurend, terwijl hij haar naar zich toe trok en op zijn schoot zette.

'Maar dat is wel zo,' protesteerde ze dan en gaf hem een kus om het te bewijzen.

Dat draaide altijd op vrijen uit, een hevige, bijna zwijgende ontmoeting, met de deur van hun slaapkamer op een kier, om te luisteren of Sasha genoeg had van haar speelgoed en op haar dikke beentjes door de gang aan kwam dribbelen, om te kijken wat zij aan het doen waren. Het irriteerde Stephen uitermate dat hij zich in moest houden.

'Olivia, vond je dat niet komisch?' zei Sheilagh.

'Geweldig,' jokte Olivia. Ze kon haast niet wachten tot Stephen thuiskwam.

'Het is niet nodig nog meer drank mee te nemen naar het huis van je ouders en je weet dat ik er niet van houd als er zoveel wordt gedronken waar Sasha bij is,' klaagde Stephen de middag daarop, toen hij zag hoe Olivia een aantal flessen wijn in het grote kerstpakket stopte dat meeging naar Ballymoreen.

'Wij nemen maar een paar glazen en ik heb er een hekel aan om met lege handen te komen,' protesteerde ze.

Ze stonden in de keuken, Stephen op zijn gemak tegen het aanrecht geleund, nog altijd in zijn grijze pak, witte overhemd en rode stropdas. Hij was een paar uur daarvoor thuisgekomen van het vliegveld, doodmoe en duidelijk niet in topvorm.

'Die verdomde toestand is nog niet opgelost,' had hij kortaf gezegd, toen Olivia ernaar vroeg. 'Ik heb geen zin om erover te praten.' Maar toen hij zijn ouders zag, klaarde hij als bij toverslag op.

'Het zou niet goed zijn als ik jullie tot nieuwjaarsdag niet zou zien,' zei hij innig, toen hij Sheilagh omhelsde. 'Heeft ze goed voor jullie gezorgd?' vroeg hij plagerig, met een kneepje in Olivia's hand.

'Olivia was geweldig,' kirde Sheilagh.

'Niet dat we van haar verwachten dat ze voor ons zorgt, hoor,' onderbrak Cedric.

‘Ze is een bezige vrouw en heeft geen tijd om zo’n stel saaie pieten als wij van alles achterna te dragen. Wij zijn heel goed in staat om voor onszelf te zorgen.’

Olivia verstijfde. Wat had ze niet allemaal voor hen aan lopen slepen sinds ze hier waren.

Het kostte Olivia tamelijk veel moeite om Stephen niet gedetailleerd op de hoogte te stellen, toen Cedric en Sheilagh eindelijk naar hun kamer vertrokken om hun spullen te pakken – uiteraard niet voordat ze opnieuw uitgebreid hadden gegeten.

In plaats daarvan beperkte ze zich ertoe te zeggen, dat ze er niet van hield als hij vroeg of ze wel goed voor zijn ouders had gezorgd.

‘Ik bedoel, wat dacht je dan dat ik zou doen, Stephen?’ vroeg ze heftig. ‘Ze naar de televisie laten kijken en gaan winkelen met Sasha? Je weet dat ik altijd gastvrij ben jegens je ouders. Ik vind het vervelend dat je het zelfs maar vraagt.’

‘Op je teentjes getrapt, moeder Kloek?’ vroeg hij, en hij kietelde haar liefdevol. ‘Het was maar een grapje, hoor.’

‘Ik vond het niet grappig,’ antwoordde ze.

‘Ach, kom op.’ Hij kietelde haar wat steviger. ‘Doe niet zo humeurig. Dat past niet bij je. Fronsen is slecht voor dat mooie gezicht van je en ik zie mijn meisje graag glimlachen.’

Maar Olivia, doodmoe na alle inspanningen, had geen zin om te glimlachen en wilde al helemaal geen moeder Kloek worden genoemd. Ze was die stomme bijnaam zat.

Als Stephen weg was, kwam het hem wel goed uit dat zij het huishouden bestierde en iedere crisis het hoofd bood, maar zodra hij thuis was, moest ze zich weer gedragen als een poezelige moeder Kloek, zodat hij de baas in huis kon zijn. Maar Olivia was ditmaal niet in de stemming zich te laten overheersen.

In plaats van Stephen te knuffelen om de situatie te verzachten, was ze de keuken in gegaan en begon ze de reis naar haar ouderlijk huis te organiseren. Nu hing er een bekoelde sfeer tussen hen, een koelte die inhield dat Stephen een slecht humeur had.

In een poging de boze vibraties van haar man te negeren, raadpleegde Olivia haar lijstje om te zien of ze iets was vergeten. Quiches. Stephen bewoog één lange arm, zette de pepermolen in een kast en veegde een paar speldenpuntjes peper van het werkblad.

‘We moeten binnenkort de keuken maar eens een grote beurt geven,’ zei hij kil, toen hij in de keukenkast keek en naar de enigszins rommelige opstelling van blikjes en pakjes staarde. ‘De keuken ziet er beter uit als er niets in het zicht staat, en in de kasten is het een troep.’

Olivia stopte snel het zilveren olifantje dat ze van een leerling had gekregen in de bestekla. Stephen vond dat de sobere, moderne aanblik van de ruimte niet verstoord mocht worden door snuisterijtjes, hoewel

zij daar wel van hield, al was het veel werk om ze stofvrij te houden.

Terwijl ze de koelkast opendeed, wenste ze dat ze haar grote mond had gehouden. Ze had niets moeten zeggen. Nu had Stephen een slechte bui en de rit naar huis zou een gruwel zijn. Het was afschuwelijk om bij hem in de auto te zitten als hij kwaad was: dan haalde hij gevaarlijk in, reed als een maniak en knipperde agressief met zijn koplampen, en dan scheen het hem niets te kunnen schelen of Olivia en Sasha groen zagen van misselijkheid.

'Wat voor quiches heb je gemaakt?' vroeg hij zomaar, nog altijd met samengeknepen ogen naar Olivia's voorbereidingen kijkend.

'Eentje met spinazie en kaas, twee met gerookte zalm en eentje met tomaat, feta en olijven voor pa.'

Stephen trok een vies gezicht. 'Ik haat feta.'

'Ik weet het, lieverd,' zei Olivia geduldig, terwijl ze de Tupperwaredoosjes in de reismand op hun plaats zette, 'maar jij hoeft het ook niet te eten. Ik heb een grote zak met cashews voor je,' voegde ze er enthousiast aan toe. Hij was er dol op.

'Mmm,' was het enige wat hij daarop zei.

Olivia, die dacht aan de rit die ze voor de boeg hadden, probeerde het opnieuw. 'Ik kon gisteren bijna geen pastinaken meer krijgen, maar,' zei ze met een brede glimlach, 'omdat ik weet dat je daar zo van houdt, is het me toch gelukt. De kerst zou geen kerst zijn zonder gepureerde pastinaak en een beetje gemalen zwarte peper, precies zoals je het lekker vindt...'

'Jezus, Olivia,' snauwde hij. 'Ik heb net een paar moeilijke dagen achter de rug met het oplossen van een enorme crisis op het kantoor in Frankfurt en als ik thuiskom, begin jij te klagen over mijn ouders en verdomde pastinaken! Heb je niets interessanters te zeggen?'

Ze draaide zich gekwetst om en voelde dat de tranen in haar ogen sprongen. Ze had helemaal niet over zijn ouders geklaagd, hoewel ze dat wel had kunnen doen. En wat die pastinaken betrof... ze probeerde alleen maar te laten merken hoeveel ze van hem hield en het goed te maken, omdat ze kort daarvoor boos was geweest.

Ze had hem kunnen vertellen over die akelige week op school, over die vreselijke kinderen van klas 3A, en hoe Cedric en Sheilagh haar plannen om boodschappen te doen volkomen hadden doorkruist door onaangekondigd in het appartement neer te strijken. Maar dat had ze niet gedaan. Ze probeerde een volmaakte echtgenote van een druk bezette zakenman te zijn, door hem glimlachend bij de deur te verwelkomen in de elegante, zijden jurk die hij zo mooi vond en zij verschrikkelijk, omdat hij over haar dijen omhoogkroop als ze liep, terwijl haar pas gewassen lichtgouden haren om haar schouders waaierden. Helaas stelde hij die pogingen niet op prijs.

Stephen wilde een glimmend geboend huis, een keuken met zelfbe-

reid eten en een kraakheldere vrouw en dochter, maar hij wilde niet weten hoe dat tot stand kwam. Die details van het leven verveelden hem.

Ze draaide zich niet om toen hij de keuken uit stoof, maar toen hij de zitkamer in liep, kon ze horen hoe hij op luchthartige toon tegen zijn ouders sprak, zodat het net leek alsof hun onenigheid nooit had plaatsgevonden.

'Mammie, zal ik pappie zijn kaart later geven?' vroeg Sasha, die plotseling naast haar opdook met een glinsterende kaart in haar knuistje.

Sasha's ogen, dezelfde schuinstaande zilvergrijze ogen als die van Olivia, stonden ernstig. Olivia ging op haar knieën zitten en omhelsde haar stevig. Ze voelde zich getroost, toen ze het kleine stevige lijfje tegen zich aan voelde. Haar dochter had beter in de gaten hoe ze met Stephen moest omgaan dan zij. Sasha wist het intuïtief als hij weer een van zijn slechte buien had en ging hem uit de weg. Precies wat ik zelf deed, als pa en ma ruzie maakten wanneer ze dronken waren, realiseerde Olivia zich met een schok.

Waarom was ze zo verbaasd over Sasha's opmerkingsgave? Kleine kinderen konden zich van veel dingen bewust zijn. Ze hadden scherp afgestelde antennes en pikten elke nuance in een ruzie tussen volwassenen op. In ieder geval was Stephen niet zoals haar ouders, troostte Olivia zichzelf. Hij rende nooit in blinde razernij stomdronken door het huis, zoals haar vader bij dergelijke angstaanjagende gelegenheden deed toen ze nog klein was. Ze rilde bij de herinnering en kuste Sasha's zachte, naar shampoo geurende haar. Goddank leek Stephen daar helemaal niet op.

De rit naar Ballymoreen was inderdaad een hel. Ze kwamen op de grote weg vast te zitten in een file met mensen die op kerstavond naar hun familie gingen, en Stephens stemming werd van kwaad tot erger. Zelfs het komische hoorspel op de radio kon hem niet opmonteren. Olivia zat zwijgend naast hem en keek naar de stromende regen langs het zijraam, terwijl ze tergend langzaam in de richting van Blessington reden.

Ze bleef kalm, zelfs bij gesprekken als 'heb je er nog aan gedacht mijn...' Hoe het kwam dat Stephen, voor wie het een routine was om zijn koffer voor een verblijf van weken in te pakken zonder ook maar iets te vergeten, plotseling volstrekt incapabel werd als hij zijn spullen moest inpakken voor een weekendje met familie, was Olivia een raadsel.

Tegen de tijd dat ze in Ballymoreen aankwamen, zag Olivia op tegen het ogenblik dat ze bij het huis van haar ouders zouden aankomen. Stephen had Leslie en Sybil nooit gemogen. Dat kwam voor een deel omdat hij wist hoe moeilijk Olivia's jeugd was geweest als enig kind van een excentriek echtpaar, dat hun hectische sociale leven beschouwde als hun ware roeping; en voor een deel omdat hij een hekel had aan

hun rijke Anglo-Ierse achtergrond. Beiden stamden af van een familie van jagers en vissers, die vonden dat werken iets was voor de gewone man. Dat standpunt werkte als een rode lap op een stier bij iemand die een studiebeurs had gewonnen om naar de universiteit te kunnen gaan en opgevoed was in een milieu met arbeidsethos. Het deed niet ter zake dat haar ouders volkomen aan de grond zaten, met een lange lijn van spilzieke voorouders, die het familievermogen erdoor hadden gejaagd. Hun vervallen, haveloze huis was vier keer zo groot als het ouderlijk huis van Stephen in Navan, een bungalow, compleet met antimakassars, vlekkeloos linoleum, gladiolen in het gelid en geen wijnrek in zicht.

Op hun beurt mochten haar ouders Stephen niet erg, omdat hij hun hedonistische manier van leven openlijk afkeurde en dat elke keer dat de feestjes bij de familie De Vere eindigden in brallende dronkenschap, duidelijk liet blijken. Olivia zou, zoals altijd, tussen twee vuren zitten.

Stephen reed met de BMW langs de mooie stenen kerk en Olivia kon niet anders dan blij worden bij de aanblik van Ballymoreen. Het was een typisch Iers dorp van een ansichtkaart en zou een perfecte locatie zijn geweest voor een filmset uit de jaren veertig – als de regisseurs het maar wisten te vinden.

Verscholen in een uithoek van Kildare, niet gehinderd door grote, goed onderhouden wegen zonder kuilen, was de privacy van Ballymoreen op grond van ontoegankelijkheid gegarandeerd.

Er leek in het dorp weinig veranderd te zijn sinds Olivia's kindertijd, van het kleine postkantoor – waar nu een felgroene streep over de lichte voorgevel liep – tot het fraaie stenen monument voor de Burgeroorlog in het centrum van het dorp, waaromheen struiken stonden die ook in de winter groen bleven. Het dorpsleven speelde zich rond het monument met de houten banken eronder af. De mensen die op weg waren van het roddelcentrum in Phil's Convenience Shop, bleven bij het monument staan praten met de mensen die vanaf het postkantoor door het dorp liepen.

Op zomeravonden zaten de plaatselijke tieners er te praten en te discussiëren over het onderwerp waar de tieners van Ballymoreen al minstens dertig jaar over discussieerden: of het de moeite loonde om Bishop's Lounge Bar binnen te glippen voor een clandestiene wodka, of dat ze er al uit zouden liggen voordat ze zelfs maar voorbij de gouden, stroopkleurige bar van pijnboomhout waren, die de kroeg inmiddels sierde.

Op tweede kerstdag was het plaatselijke monument de startplaats voor de jachtpartij, waar om tien uur in de morgen het plein vol stond met stampende, snuivende paarden die trappelden om te vertrekken. Vanavond was het stil; de bijtende decemberwind en stromende regen hadden zelfs de meest geharde dorpeling verjaagd.

Ze reden de heuvel af langs de rij mooie, terrasvormig aangelegde cottages, die tegenover de pub lagen, en langs de slagerij, met zijn vertrouwde rood met witte luifel. Daarna reden ze over de stenen brug, voorbij de school en de andere kant van de heuvel op, waar de Lodge stond naast enorme, afbrokkelende, stenen posten van een poort, met een oude eik als wachter ernaast.

Het ouderlijk huis van Olivia was prachtig, al was het totaal vervallen. De Lodge was een middelgroot Georgiaans gebouw met een grote heg ervoor die niet werd bijgehouden, en bijna een exacte replica van het grote huis dat anderhalve kilometer verderop aan een laan met bomen had gestaan. Dat grote huis was al lang verdwenen en er was nu een wijk op die plek gebouwd met namaak tudorhuisjes. De ouders van Olivia haatten de wijk en klaagden erover dat de bewoners de omgeving kapotmaakten.

Maar met één blik op de enorme, onopgeveegde bladerhopen op de oprijlaan van de Lodge, en op de losse dakpannen die zo naar beneden konden vallen, vond Olivia dat het typisch een geval was van de pot die de ketel verwijt dat hij zwart ziet.

'Zijn we er?' vroeg Sasha, die overeind kwam en slaperig in haar ogen wreef bij het geluid van het aantrekken van de handrem.

'Ja, schatje, we zijn er,' zei Olivia teder. 'Het is erg nat, dus laten we je regenjas en je muts maar aantrekken.'

Ze negeerde Stephen, wiens gezicht leek op dat van een Franse aristocraat die voor het eerst de guillotine ziet. Zorgvuldig Sasha's zijdeachtige haar wegstoppend onder de bruine bontmuts, sprak Olivia haar zachtjes toe. Sasha was altijd een beetje knorrig als ze wakker werd en moest vriendelijk behandeld worden.

'We gaan naar opa en oma en die hebben een heleboel leuke kerstcadeautjes voor je.' Hoop ik, dacht ze bij zichzelf, wetend hoe waardeloos haar ouders waren, als het erop aankwam dingen te onthouden. 'En ik weet ook dat de kerstman een heleboel bijzondere presentjes voor je heeft, omdat je zo'n lief meisje bent...'

'Ben je klaar?' onderbrak Stephen haar abrupt.

'Ja.'

Olivia greep Sasha's hand vast en ze renden naar de voordeur, terwijl ze intussen probeerde haar eigen regenkap op haar hoofd te houden.

Verbazend genoeg stond haar moeder op de uitkijk en wierp de voordeur open toen ze aan kwamen hollen.

'Mijn schatten,' zei Sybil de Vere met haar hese stem, het resultaat van veertig sigaretten per dag. Ze was een magere, grijze verschijning in een lange tweedrok, een trui met een polohals en een door motten aangevreten roze sjaal om haar schouders. Met een half opgerookte sigaret in haar ene hand gebaarde ze hen de sombere hal binnen te gaan.

'Kom toch binnen. Het spijt me dat het zo koud is. De verwarming is

uit. Dat kreng begaf het gisteren en we kunnen niemand te pakken krijgen om hem te maken.'

Olivia hoefde niet naar het gezicht van haar man te kijken om te weten dat hij nu keek als een Franse aristocraat die het zwaard van de guillotine ziet hangen en het tromgeroffel hoort.

Nog steeds met Sasha's hand in de hare liep ze de hal in en voelde hoe een golf koude lucht haar tegemoet kwam. Een koude lucht vermengd met de geur van kattenpis, mottenballen en bedompte kamers. Fantastisch, als ze niet aan longontsteking overleed, zou Stephen haar vermoorden van woede. Ach, wat hield ze toch veel van Kerstmis.